

**RADA
UNII EUROPEJSKIEJ**

**Bruksela, 24 listopada 2009 r.
(OR. en)**

14907/09

**Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2009/0052 (CNS)**

**CODIF 124
COMER 168**

AKTY PRAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY

Dotyczy: **ROZPORZĄDZENIE RADY w sprawie ochrony przed przywozem
produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami
Wspólnoty Europejskiej**

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr .../...

z dnia

**w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych
z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej**

(wersja ujednolicona)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r.

ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące
niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku)¹,

uwzględniając wniosek Komisji,

¹ Dz. U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej¹ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione². W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy to rozporządzenie ujednolicić.
- (2) Wielostronne negocjacje handlowe zakończone w 1994 r. zaowocowały zawarciem nowych Porozumień w sprawie wdrażania art. VI Układu ogólnego w sprawie cel i handlu (zwanego dalej „GATT”). Z uwagi na odmienny charakter nowych zasad dotyczących dumpingu i subsydiów, wskazane jest istnienie odrębnych zasad Wspólnoty w każdym z tych dwóch obszarów. W konsekwencji zasady dotyczące cel wyrównawczych oraz ochrony przed subsydiami zawarte są w oddzielnym rozporządzeniu.
- (3) Porozumienie w sprawie dumpingu, tj. Porozumienie w sprawie wykonywania art. VI Układu ogólnego w sprawie cel i handlu z 1994 r. (zwane dalej „Porozumieniem antydumpingowym z 1994 r.”), określa szczegółowe zasady odnoszące się w szczególności do obliczania dumpingu, procedur wszczynania i prowadzenia postępowań, łącznie z ustalaniem i interpretowaniem faktów, stosowania środków tymczasowych, nakładania i pobierania cel antydumpingowych, terminu obowiązywania i przeglądu środków antydumpingowych oraz podawania do wiadomości publicznej informacji dotyczących postępowań antydumpingowych. W celu zapewnienia odpowiedniego stosowania tych zasad w sposób przejrzysty należy wprowadzić język porozumienia do prawodawstwa Wspólnoty w możliwie najszerszym zakresie.

¹ Dz. U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.

² Zob. załącznik I.

- (4) W celu utrzymania równowagi między prawami i zobowiązaniami ustanowionymi w Porozumieniach GATT Wspólnota musi uwzględnić wykładnię tych porozumień przez głównych partnerów handlowych Wspólnoty.
- (5) Wskazane jest ustanowienie jasnych i szczegółowych zasad obliczania wartości normalnej. Wartość ta powinna w każdym przypadku być oparta na reprezentatywnej sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym kraju wywozu. Celowe jest podanie wskazówek co do tego, kiedy strony mogą zostać uznane za powiązane do celów określenia dumpingu. Należy określić okoliczności, w których krajową sprzedaż można uznać za dokonaną ze stratą, a w konsekwencji – nieistotną, oraz w jakich okolicznościach dopuszczalne jest odniesienie się do pozostałej części sprzedaży, konstruowanej wartości normalnej lub sprzedaży do państwa trzeciego. Wskazane jest także zapewnienie właściwej alokacji kosztów, nawet w sytuacjach rozpoczynania działalności. Wskazane jest określenie wytycznych w odniesieniu do definicji rozpoczynania działalności, jak również zakresu i metod alokacji. Przy konstruowaniu wartości normalnej konieczne jest także określenie metodologii stosowanej przy ustalaniu kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz marży zysku, które powinny być zawarte w tej wartości.

- (6) Przy ustalaniu wartości normalnej dla krajów nieposiadających gospodarki rynkowej stosowne jest określenie zasad wyboru odpowiedniego państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, które ma zostać wykorzystane w tym celu, a w przypadku niemożności wyznaczenia właściwego państwa trzeciego zapewnienie, że wartość normalna może zostać ustalona w oparciu o inne, uzasadnione podstawy.
- (7) Konieczne jest uwzględnienie w praktyce antydumpingowej Wspólnoty zmienionych warunków gospodarczych w Kazachstanie. W szczególności konieczne jest określenie, że wartość normalna może zostać ustalona zgodnie z zasadami stosowanymi w państwach o gospodarce rynkowej, kiedy można wykazać, że warunki rynkowe mają pierwszeństwo w przypadku jednego lub więcej producentów, z zastrzeżeniem dokonania oceny produkcji i sprzedaży danego wyrobu.
- (8) Właściwe jest również przyznanie podobnego traktowania w odniesieniu do przywozu z krajów, które są członkami Światowej Organizacji Handlu (WTO) z dniem rozpoczęcia odpowiedniego postępowania antydumpingowego.
- (9) Konieczne jest określenie, że ocena, czy przeważają warunki rynkowe, będzie dokonywana na podstawie odpowiednio uzasadnionych wniosków jednego producenta lub więcej, w stosunku do których toczy się postępowanie, którzy chcą skorzystać z możliwości ustalania wartości normalnej w oparciu o zasady stosowane w państwach o gospodarce rynkowej.

- (10) Niezbędne jest zdefiniowanie ceny eksportowej i wyszczególnienie dostosowań, które mają zostać dokonane w przypadkach potrzeby konstruowania takiej ceny w oparciu o pierwszą cenę na wolnym rynku.
- (11) W celu zapewnienia porównywalności ceny eksportowej z wartością normalną pożądane jest wyszczególnienie czynników mogących wpływać na ceny i ich porównywalność, a także ustanowienie szczególnych zasad dotyczących terminów i sposobów dokonywania dostosowań, przy założeniu konieczności unikania ich powtórzeń. Niezbędne jest także zapewnienie możliwości porównania z zastosowaniem cen średnich, choć poszczególne ceny eksportowe mogą być porównywane ze średnią wartością normalną w sytuacji, gdy ceny te różnią się w zależności od konsumenta, regionu lub okresu.
- (12) Niezbędne jest ustanowienie jasnych i szczegółowych wytycznych odnośnie do czynników istotnych przy ustalaniu, czy przywóz produktów po cenach dumpingowych spowodował istotną szkodę lub grozi jej spowodowaniem. Wykazując, że wielkość i poziom cen w danym przywozie spowodowały szkodę w przemyśle wspólnotowym, należy zwrócić uwagę na wpływ innych czynników, w szczególności warunków rynkowych istniejących we Wspólnocie.

- (13) Wskazane jest zdefiniowanie terminu „przemysł wspólnotowy” i zapewnienie, że strony powiązane z eksporterami mogą zostać wyłączone z jego zakresu, oraz zdefiniowanie terminu „powiązane”. Niezbędne jest także określenie działań antydumpingowych, podejmowanych w imieniu producentów określonego regionu Wspólnoty, oraz ustanowienie wytycznych odnośnie do wyznaczenia tego regionu.
- (14) Należy określić podmioty mogące składać wniosek o przeprowadzenie postępowania antydumpingowego, sposób poparcia takiego wniosku przez przemysł wspólnotowy, informacje na temat dumpingu, szkody oraz związku przyczynowego, jakie wniosek powinien zawierać. Należy także określić procedury odrzucania takich wniosków i wszczynania postępowania.
- (15) Konieczne jest ustanowienie sposobu zawiadamiania zainteresowanych stron o informacjach wymaganych przez władze, zapewnienia im możliwości udostępnienia wszystkich dowodów istotnych w sprawie oraz możliwości obrony własnych interesów. Należy jasno określić zasady i procedury postępowania, w szczególności umożliwić zainteresowanym stronom dokonanie zgłoszenia do postępowania, zaprezentowanie własnych opinii i przekazanie informacji w określonych terminach, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione. Właściwe jest określenie warunków, w których zainteresowana strona będzie miała dostęp do informacji udostępnionych przez inne strony i możliwość ich skomentowania. Państwa członkowskie i Komisja powinny współpracować w zakresie zbierania informacji.

- (16) Należy ustanowić warunki nakładania cel tymczasowych oraz zakaz nakładania ich wcześniej niż 60 dni i później niż dziewięć miesięcy po wszczęciu postępowania. Z przyczyn administracyjnych konieczne jest zapewnienie, że takie cła mogą być we wszystkich przypadkach nakładane przez Komisję bezpośrednio na okres dziewięciu miesięcy lub w dwóch etapach, na sześć i trzy miesiące.
- (17) Należy określić procedury zatwierdzania zobowiązań eliminujących dumping i szkodę zamiast nakładania tymczasowych lub ostatecznych cel. Należy określić konsekwencje naruszenia lub wycofania tych zobowiązań oraz zapewnić możliwość wprowadzenia cel tymczasowych w przypadkach podejrzanego naruszenia lub gdy dla uzupełnienia ustaleń niezbędne jest dalsze postępowanie. Przy zatwierdzaniu zobowiązań należy także ustalić, czy wdrożenie proponowanych zobowiązań nie doprowadzi do zachowań zagrażających konkurencji na rynku.
- (18) Niezbędne jest zapewnienie, że postępowanie zostanie zakończone, bez podjęcia środków lub z podjęciem ostatecznych środków, w zwykłym trybie w ciągu 12 miesięcy i w żadnym wypadku w terminie nieprzekraczającym 15 miesięcy od czasu wszczęcia postępowania. Wszelkie czynności w sprawie należy zakończyć, jeżeli dumping nie przekracza progu *de minimis* lub szkoda jest nieznaczna, przy czym właściwe jest określenie tych terminów. W przypadku gdy mają zostać wprowadzone środki, niezbędne jest zakończenie postępowania i zapewnienie, że środki będą mniejsze od marginesu dumpingu, o ile ta mniejsza kwota wyeliminuje szkodę, oraz niezbędne jest określenie metody obliczenia wysokości środków w przypadkach kontroli wyrywkowej.

- (19) W miarę potrzeby należy zapewnić pobór cel tymczasowych z mocą wsteczną oraz określić okoliczności poboru takich cel z mocą wsteczną w celu uniknięcia osłabienia środków ostatecznych, które mają być zastosowane. Należy także zapewnić możliwość poboru cel z mocą wsteczną w przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązań.
- (20) Niezbędne jest zapewnienie, że środki wygasną po upływie pięciu lat, chyba że przegląd wykaze, że powinny zostać utrzymane. Niezbędne jest także zapewnienie, w przypadkach udowodnionej zmiany warunków, możliwości przeprowadzenia przeglądów okresowych lub postępowania w celu ustalenia, czy właściwy jest zwrot cel antydumpingowych. Właściwe jest również zapewnienie, że w przypadku ponownego ustalenia wysokości dumpingu wymagającego powtórnego skonstruowania cen eksportowych cła nie będą traktowane jak koszt poniesiony między przywozem i odsprzedażą, jeżeli cła te są odzwierciedlone w cenach produktów objętych środkami we Wspólnocie.
- (21) Niezbędne jest zapewnienie w szczególności ponownego oszacowania cen eksportowych i marginesów dumpingu w przypadkach, gdy eksporter zaabsorbował cło przez porozumienie kompensacyjne i gdy środki nie są odzwierciedlone w cenach produktów podlegających środkom we Wspólnocie.

- (22) Porozumienie antydumpingowe z 1994 r. nie zawiera przepisów dotyczących obejścia środków antydumpingowych, chociaż oddzielna decyzja ministerialna GATT uznaje takie obejście za problem i przekazała go Komitetowi Antydumpingowemu GATT w celu wypracowania rozwiązania. Wielostronne negocjacje w tej sprawie dotychczas nie przyniosły rezultatu. W oczekiwaniu na wynik przekazania sprawy do Komitetu Antydumpingowego WTO konieczne jest, aby prawo wspólnotowe zawierało przepisy dotyczące praktyk polegających na montażu produktów we Wspólnocie lub kraju trzecim w celu obejścia środków antydumpingowych.
- (23) Pożądane jest także wyjaśnienie, jakie praktyki stanowią obejście przyjętych środków. Obejście środków może mieć miejsce zarówno wewnątrz Wspólnoty jak i poza nią. W konsekwencji konieczne jest zapewnienie, aby zwolnienia z rozszerzonych cel, które mogą już być przyznane importerom, mogły także być przyznawane eksporterom, wówczas gdy cła zostają rozszerzone w celu odniesienia się do obejścia środków mającego miejsce poza Wspólnotą.
- (24) Wskazane jest zawieszenie środków antydumpingowych w przypadkach tymczasowej zmiany warunków rynkowych, w których trwałe stosowanie takich środków byłoby okresowo niewłaściwe.
- (25) Niezbędne jest zapewnienie, że przywóz będący przedmiotem postępowania może być zarejestrowany, tak aby można było zastosować w stosunku do niego później odpowiednie środki.

- (26) W celu zapewnienia właściwej realizacji wprowadzonych środków niezbędne jest, aby państwa członkowskie monitorowały i zgłaszały Komisji handel produktami przywozowymi objętymi postępowaniem i środkami oraz sumy cel pobieranych na podstawie niniejszego rozporządzenia.
- (27) Niezbędne jest zapewnienie konsultacji Komitetu Doradczego na zwykłych i wyszczególnionych etapach postępowania. Komitet powinien składać się z przedstawicieli państw członkowskich i przedstawiciela Komisji pełniącego funkcję przewodniczącego.
- (28) Informacje dostarczane państwom członkowskim w Komitecie Doradczym mają często wysoce techniczny charakter i zawierają szczegółowe analizy ekonomiczne i prawne. Aby zapewnić państwom członkowskim wystarczającą ilość czasu na rozważenie tych informacji, należy wysyłać je w odpowiednim terminie przed datą posiedzenia ustaloną przez przewodniczącego Komitetu Doradczego.
- (29) Wskazane jest odbywanie wizyt weryfikacyjnych dla sprawdzenia przedstawionych informacji dotyczących dumpingu i szkody, jednakże zależy to od poprawnego wypełnienia otrzymanego kwestionariusza.
- (30) W przypadkach występowania dużej liczby stron i transakcji istotne jest zapewnienie możliwości kontroli wyrywkowej w celu terminowego zakończenia postępowania.

- (31) W przypadku gdy strony nie współpracują w sposób zadowalający, niezbędne jest zapewnienie możliwości wykorzystania innych informacji przy dokonywaniu ustaleń, przy czym informacje te mogą być mniej korzystne od tych, które zostałyby zastosowane w przypadku, gdyby strona współpracowała.
- (32) Należy zapewnić poufność informacji stanowiących tajemnicę handlową.
- (33) Istotne jest zapewnienie odpowiedniej metody ujawniania istotnych faktów i ustaleń stronom do tego uprawnionym oraz zapewnienie takiego ujawnienia, z odpowiednim uwzględnieniem procesów decyzyjnych we Wspólnocie, w terminach umożliwiających stronom obronę ich interesów.
- (34) Wskazane jest zapewnienie odpowiedniego systemu administracyjnego, który umożliwi wyrażanie opinii, czy środki są w interesie Wspólnoty, w tym także w interesie konsumentów, oraz ustanowienie terminów przedstawiania tych opinii oraz praw stron uczestniczących w postępowaniu w odniesieniu do ujawnianych informacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1
Zasady ogólne

1. Cło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt przywieziony po cenach dumpingowych, którego wprowadzenie do wolnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę.
2. Produkt uznaje się za przywieziony po cenach dumpingowych, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od porównywalnej ceny produktu podobnego ustalonej w kraju wywozu w zwykłym obrocie handlowym.
3. Kraj wywozu jest zwykle krajem pochodzenia. Jednakże za kraj wywozu można uznać także kraj pośredni, z wyjątkiem gdy, na przykład, produkty są przez niego jedynie przewożone lub nie są produkowane w tym kraju lub nie ma w nim cen porównywalnych do ceny produktu objętego postępowaniem.
4. Do celów niniejszego rozporządzenia „produkt podobny” oznacza produkt, który jest identyczny, to jest taki, który przypomina pod wszystkimi względami produkt objęty postępowaniem lub, przy braku takiego produktu, inny produkt, który wprawdzie nie przypomina go pod każdym względem, ale którego właściwości ściśle odpowiadają właściwościom produktu objętego postępowaniem.

Artykuł 2
Stwierdzenie istnienia dumpingu

A. WARTOŚĆ NORMALNA

1. Podstawą obliczenia wartości normalnej są zwykłe ceny uiszczone lub należne w zwykłym obrocie handlowym przez niezależnych nabywców w kraju wywozu.

Jednakże jeżeli eksporter w kraju wywozu nie produkuje lub nie sprzedaje produktów podobnych, wartość normalna może zostać ustalona na podstawie cen innych sprzedawców lub producentów.

Ceny między stronami, co do których wydaje się, że są ze sobą powiązane, lub że zawarły między sobą porozumienia kompensacyjne, mogą nie zostać uznane za obowiązujące w zwykłym obrocie handlowym oraz mogą nie zostać wykorzystane do ustalenia wartości normalnej, o ile nie zostanie wykazane, iż powiązanie to nie wywiera wpływu na te ceny.

W celu ustalenia czy dwie strony są powiązane można wziąć pod uwagę definicję stron powiązanych określoną w art. 143 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny¹.

¹ Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1.

2. Sprzedaż produktu podobnego, z przeznaczeniem na konsumpcję krajową, zazwyczaj wykorzystuje się do ustalenia wartości normalnej, jeżeli stanowi ona 5 % lub więcej wielkości sprzedaży danego produktu do Wspólnoty. Jednakże możliwe jest także wykorzystanie niższej wielkości sprzedaży, jeżeli, na przykład, żądane ceny zostaną uznane za reprezentatywne dla danego rynku.
3. W przypadku gdy sprzedaż produktu podobnego w zwykłym obrocie handlowym nie istnieje lub jest niewystarczająca, lub gdy z powodu szczególnej sytuacji rynkowej sprzedaż ta nie pozwala na dokonanie właściwego porównania, wartość normalną produktu podobnego oblicza się w oparciu o koszt produkcji w kraju pochodzenia, powiększony o uzasadnione koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz kwotę zysku lub w oparciu o ceny eksportowe w zwykłym obrocie handlowym, do właściwego państwa trzeciego, pod warunkiem że ceny te są reprezentatywne.

Można stwierdzić istnienie szczególnej sytuacji rynkowej dla danego produktu, w rozumieniu akapitu pierwszego, między innymi, gdy ceny są sztucznie zaniżone, gdy istnieje istotny handel barterowy lub gdy istnieją uzgodnienia dotyczące przetwarzania na warunkach niekomercyjnych.

4. Sprzedaż produktu podobnego na rynku wewnętrznym kraju wywozu lub sprzedaż towarów na wywóz do państwa trzeciego, po cenach niższych od jednostkowych (stałych i zmiennych) kosztów produkcji powiększonych o koszty sprzedaży, ogólne i administracyjne, mogą nie być traktowane jako dokonane w zwykłym obrocie handlowym z uwagi na cenę i mogą zostać pominięte przy ustalaniu wartości normalnej wyłącznie w przypadku stwierdzenia, że sprzedaż ta występowała w dłuższym okresie i w znacznych ilościach oraz po cenach uniemożliwiających zwrot wszystkich kosztów w uzasadnionym terminie.

Jeżeli ceny poniżej kosztów w momencie sprzedaży przewyższają średnie ważone koszty przypadające na okres objęty postępowaniem, ceny te uważa się za umożliwiające zwrot kosztów w uzasadnionym terminie.

Za dłuższy okres uznaje się zwykle okres jednego roku, a w żadnym przypadku nie jest to mniej niż sześć miesięcy, zaś sprzedaż poniżej kosztów jednostkowych w tym okresie uznaje się za dokonaną w znacznych ilościach, jeżeli zostanie stwierdzone, że średnia ważona cena sprzedaży jest niższa od średniej ważonej kosztów jednostkowych lub że wielkość sprzedaży poniżej kosztów jest nie mniejsza niż 20 % sprzedaży wykorzystywanej do ustalania wartości normalnej.

5. Koszty oblicza się zazwyczaj w oparciu o zapisy księgowe przechowywane przez stronę postępowania, pod warunkiem że zapisy te są zgodne z zasadami rachunkowości powszechnie przyjętymi w danym kraju oraz zostanie wykazane, że zapisy te właściwie dokumentują koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem.

Jeżeli koszty związane z produkcją i sprzedażą produktu objętego postępowaniem nie są stosownie odzwierciedlone w zapisach księgowych zainteresowanej strony, są one dostosowywane lub ustalane na podstawie kosztów innych producentów lub eksporterów w tym samym kraju lub, w przypadku gdy takie informacje nie są dostępne lub nie mogą być wykorzystywane, na każdej innej stosownej podstawie, łącznie z informacjami z innych reprezentatywnych rynków.

Przedstawione dowody właściwej alokacji kosztów są brane pod uwagę, pod warunkiem że wykazane zostanie stosowanie takiej alokacji w przeszłości. Przy braku właściwszej metody pierwszeństwo ma alokacja kosztów oparta na obrocie. Koszty dostosowuje się odpowiednio, uwzględniając te niepowtarzające się elementy kosztów, które wpływają na produkcję przyszłą lub obecną, jeżeli nie zostały one już uwzględnione w alokacji kosztów na mocy niniejszego akapitu.

W przypadku gdy na koszty występujące w części okresu na zwrot kosztów wpływa wykorzystanie nowych środków produkcyjnych wymagających znacznych nakładów inwestycyjnych i niskie wykorzystanie mocy produkcyjnych, które wynikają z operacji rozruchu mających miejsce w okresie objętym postępowaniem lub w jego części, średnie koszty fazy rozruchu są kosztami mającymi zastosowanie, zgodnie z powyższymi zasadami alokacji, pod koniec takiej fazy, w takiej wysokości i w tym okresie są zawarte w średnich kosztach ważonych określonych w ust. 4 akapit drugi. Okres fazy rozruchu ustala się w odniesieniu do warunków działania danego producenta lub eksportera, ale nie może on przekroczyć odpowiedniej początkowej części okresu na zwrot kosztów. Dla potrzeb tego dostosowania kosztów występujących w okresie objętym postępowaniem, informacje dotyczące fazy rozruchu wykraczającej poza ten okres bierze się pod uwagę wyłącznie w przypadku ich przekazania przed wizytami weryfikacyjnymi i przed upływem trzech miesięcy od daty wszczęcia postępowania.

6. Wysokość kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz zysku ustala się w oparciu o faktyczne dane dotyczące produkcji i sprzedaży produktów podobnych przez producenta lub eksportera objętego postępowaniem w zwykłym obrocie handlowym. W przypadku gdy ustalenie tych wielkości nie jest możliwe na takiej podstawie, mogą być one ustalone w oparciu o:
 - a) średnią ważoną faktycznych wielkości określonych dla innych eksporterów lub producentów objętych postępowaniem w odniesieniu do produkcji i sprzedaży produktu podobnego na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;

- b) faktyczne wielkości stosowane do produkcji i sprzedaży w zwykłym obrocie handlowym tej samej ogólnej kategorii produktów danego eksportera lub producenta na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia;
 - c) inną uzasadnioną metodę, pod warunkiem że ustalona przy jej stosowaniu kwota zysku nie przekroczy zysku zwykle uzyskiwanego przez innych eksporterów lub producentów przy sprzedaży tej samej kategorii produktów na rynku wewnętrznym w kraju pochodzenia.
7. a) W przypadku przywozu z krajów nieposiadających gospodarki rynkowej¹, normalną wartość określa się w oparciu o cenę lub wartość skonstruowaną w warunkach gospodarki rynkowej państwa trzeciego lub cenę z takiego kraju przeznaczoną dla innych krajów, łącznie ze Wspólnotą, a w przypadku, gdy jest to niemożliwe, w oparciu o inną uzasadnioną metodę, w tym na podstawie ceny faktycznie płaconej lub należnej we Wspólnocie za produkt podobny, gdy jest to niezbędne, odpowiednio zmodyfikowanej tak, aby uwzględniała odpowiednią marżę zysku.

Wyznaczone zostanie państwo trzecie posiadające gospodarkę rynkową w oparciu o uzasadnioną metodę, z odpowiednim uwzględnieniem wiarygodnych informacji dostępnych w czasie wyznaczania. Uwzględnia się także ograniczenia czasowe. Gdy jest to możliwe, wykorzystuje się państwo trzecie o gospodarce rynkowej, będące przedmiotem tego samego postępowania.

¹ Takich jak Azerbejdżan, Białoruś, Korea Północna, Tadżykistan, Turkmenistan, Uzbekistan.

Wkrótce po wszczęciu postępowania jego strony informuje się o wyznaczeniu państwa trzeciego o gospodarce rynkowej, pozostawiając 10 dni na skomentowanie wyboru.

- b) W odniesieniu do postępowań antydumpingowych dotyczących przywozu z Kazachstanu oraz z jakiegokolwiek kraju o gospodarce nierynkowej, które jest członkiem WTO w dniu rozpoczęcia postępowania, wartość normalna jest określana zgodnie z ust. 1–6 w wypadku wykazania, na podstawie właściwie uzasadnionych wniosków przedstawianych przez jednego lub wielu producentów poddanych postępowaniu oraz zgodnie z kryteriami i procedurami określonymi w lit. c), że warunki gospodarki rynkowej przeważają w stosunku do tego producenta lub producentów pod względem produkcji i sprzedaży podobnego, odnośnego towaru. Jeśli wyżej wspomniana sytuacja nie będzie miała miejsca, stosuje się zasady określone w lit. a).
- c) Wniosek na mocy lit. b) składa się w formie pisemnej oraz zawiera wystarczające dowody, że producent działa w warunkach gospodarki rynkowej, to jest w takich warunkach, gdzie:
 - decyzje przedsiębiorstw dotyczące cen, kosztów i nakładów, włączając na przykład surowce, koszty technologii i pracy, produkcję, sprzedaż i inwestycje, podejmowane są w odpowiedzi na sygnały rynkowe odzwierciedlające podaż i popyt oraz bez poważnej ingerencji w tym zakresie ze strony państwa, a koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlają wartości rynkowe,
 - przedsiębiorstwa posiadają jeden wyraźny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która jest niezależnie kontrolowana zgodnie z międzynarodowymi standardami księgowości oraz jest stosowana pod każdym względem,

- koszty produkcji i sytuacja finansowa przedsiębiorstw nie podlegają znaczącym wahaniom, wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki, w szczególności w odniesieniu do amortyzacji środków trwałych, innych odpisów, wymiany barterowej oraz płatności poprzez rekompensatę długów,
- rozpatrywane przedsiębiorstwa podlegają przepisom ustawowym dotyczącym upadłości i własności, które gwarantują pewność i stabilność prawną działania tych przedsiębiorstw, oraz
- przeliczenie kursów walutowych dokonywane jest według kursów rynkowych.

Ustalenia, czy producent spełnia wyżej wymienione kryteria, dokonuje się w terminie trzech miesięcy od rozpoczęcia postępowania, po przeprowadzeniu szczególnych konsultacji z Komitetem Doradczym oraz po umożliwieniu przedsiębiorstwom wspólnotowym przedstawienia uwag. Ustalenie takie pozostaje w mocy w trakcie całego postępowania.

B. CENA EKSPORTOWA

8. Za cenę eksportową uważa się cenę faktycznie zapłaconą lub należną za produkt sprzedany na wywóz z kraju wywozu do Wspólnoty.

9. W przypadkach braku ceny eksportowej lub gdy okaże się, że jest ona niewiarygodna z powodu istnienia powiązania lub istnienia porozumienia kompensacyjnego pomiędzy eksporterem i importerem lub stroną trzecią, cena eksportowa może zostać skonstruowana na podstawie ceny, po której produkty przywożone po raz pierwszy odsprzedaje się niezależnemu nabywcy, a w przypadku gdy nie są one odsprzedawane niezależnemu nabywcy ani odsprzedawane w stanie, w jakim zostały przywiezione, na innej uzasadnionej podstawie.

W powyższych przypadkach dokonuje się dostosowania, uwzględniając wszystkie koszty, łącznie z cłami i podatkami, poniesione między przywozem a odsprzedażą, a także zyski, w celu ustalenia wiarygodnej ceny eksportowej na poziomie granicy Wspólnoty.

Dostosowane pozycje obejmują koszty zwykle ponoszone przez importera, ale zapłacone przez jakikolwiek inny podmiot we Wspólnocie lub poza nią, który jest związany lub zawarł porozumienie kompensacyjne z importerem lub eksporterem, w tym zwykle koszty transportu, ubezpieczenia, przeładunku, załadunku, koszty dodatkowe, cła, cła antydumpingowe i inne podatki należne w kraju przywozu z tytułu przywozu lub sprzedaży towarów, jak również uzasadnioną marżę ze sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk.

C. PORÓWNANIE

10. Dokonuje się obiektywnego porównania ceny eksportowej z wartością normalną. Porównania dokonuje się na tym samym poziomie handlu, w odniesieniu do sprzedaży dokonanych w jak najbardziej zbliżonych terminach oraz z należyтым uwzględnieniem różnic wpływających na porównywalność cen. W przypadku gdy nie jest możliwe porównanie ustalonej wartości normalnej i ceny eksportowej na takiej podstawie, uwzględnia się, w formie dostosowania i oceniając każdy przypadek z osobna, różnice stwierdzonych czynników, które zostały zgłoszone i co do których wykazano, że mogą wpłynąć na ceny oraz ich porównywalność. Unika się powtórnych dostosowań, w szczególności w przypadku różnic dotyczących bonifikat, rabatów, ilości i poziomu handlu. W przypadku spełnienia określonych warunków, czynniki, co do których można dokonać dostosowania, są następujące:

a) Właściwości fizyczne

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w cechach fizycznych produktów. Wysokość dostosowań wynika z obiektywnej oceny wartości rynkowej tej różnicy.

b) Przywozowe należności celne i podatki pośrednie

Dokonyje się dostosowania wartości normalnej o kwotę odpowiadającą wszystkim opłatom przywozowym lub podatkom pośrednim od produktu podobnego oraz jego fizycznych składników, w przypadku gdy jest on przeznaczony do konsumpcji w kraju wywozu, zaś opłaty te nie zostały pobrane ani zwrócone w odniesieniu do produktu wywiezionego do Wspólnoty.

c) Bonifikaty, rabaty, ilości

Dokonyje się dostosowania z tytułu różnic bonifikat i rabatów, w tym udzielonych z uwagi na ilość sprzedanego towaru, o ile są one właściwie naliczone i bezpośrednio związane ze sprzedażą badaną w postępowaniu. Dostosowanie może także zostać dokonane z tytułu odroczonych bonifikat lub rabatów, jeżeli roszczenie jest poparte trwałą praktyką w poprzednich okresach, w tym zgodnością z warunkami wymaganymi do udzielania bonifikaty lub rabatu.

d) Poziom handlu

- (i) Dokonuje się dostosowania z tytułu różnic w poziomach handlu, w tym różnic spowodowanych sprzedażą OEM (Original Equipment Manufacturer), jeżeli w sieci dystrybucji na obydwu rynkach zostanie wykazane, że cena eksportowa, w tym konstruowana cena eksportowa, występuje na innym poziomie handlowym niż wartość normalna, zaś różnica wpływa na porównywalność ceny, co odzwierciedlają stałe i znaczące różnice funkcji i cen sprzedawcy na różnych poziomach handlu na rynku wewnętrznym kraju wywozu. Kwota dostosowania opiera się na wartości rynkowej różnic;
- (ii) niemniej jednak, w okolicznościach nieprzewidzianych w ppkt (i), w przypadku gdy niemożliwe jest ilościowe określenie różnicy w poziomie handlu, wskutek braku odnośnych poziomów na rynkach krajowych krajów wywozu lub gdy jasno wykazano, iż niektóre funkcje są wyraźnie powiązane z poziomami handlu, które nie są wykorzystywane do porównania, można dokonać specjalnego dostosowania.

e) Transport, ubezpieczenie, przeładunek, załadunek i koszty dodatkowe

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w poniesionych kosztach bezpośrednio związanych z dostarczeniem produktu objętego postępowaniem z obiektu eksportera do niezależnego nabywcy, w przypadku gdy koszty te są uwzględnione w pobieranych cenach. Koszty te obejmują transport, ubezpieczenie, przeładunek, załadunek i koszty dodatkowe.

f) Opakowanie

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w odpowiednich kosztach, bezpośrednio związanych z opakowaniem produktu objętego postępowaniem.

g) Kredyt

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice kosztów wszelkich kredytów udzielonych na dokonanie danej sprzedaży, pod warunkiem że czynnik ten jest uwzględniony przy ustalaniu pobieranych cen.

h) Koszty ponoszone po sprzedaży

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice bezpośrednich kosztów udzielania poręczenia, gwarancji, pomocy technicznej serwisu i obsługi, zgodnie z przepisami prawa lub postanowieniami umowy sprzedaży.

i) Prowizje

Dokonuje się dostosowania ze względu na różnice w prowizjach naliczanych przy danej sprzedaży.

Pojęcie „marże” należy rozumieć również jako obejmujące narzut uzyskiwany przez podmiot gospodarczy od produktu lub od produktu podobnego, jeżeli funkcje takiego podmiotu gospodarczego są podobne do funkcji przedstawiciela pracującego na zasadzie prowizji.

j) Przeliczanie waluty

W przypadku gdy porównywanie cen wymaga przeliczania waluty, dokonuje się go po kursie wymiany z dnia sprzedaży, z wyjątkiem gdy z daną ceną eksportową bezpośrednio związana jest sprzedaż waluty obcej na rynkach terminowych; w takim przypadku stosuje się kurs wymiany w sprzedaży terminowej. Za datę sprzedaży zwykle uważa się datę wystawienia faktury, ale może być to także data umowy, zamówienia lub potwierdzenia zamówienia, jeżeli dokumenty te lepiej odzwierciedlają faktyczne warunki sprzedaży. Wahania kursów wymiany są pomijane, a eksporterzy mają 60 dni na reakcję na trwałe tendencje kursów wymiany w okresie objętym postępowaniem.

k) Inne czynniki

Dostosowania można również dokonać z tytułu różnic czynników, nieprzewidzianych w lit. a)–j), jeżeli zostanie wykazane, że wpływają one na porównywalność cen, stosownie do wymagań niniejszego ustępu, w szczególności gdy zostanie wykazane, że klienci płacą różne ceny na rynku krajowym wskutek różnicy tych czynników.

D. MARGINES DUMPINGU

11. Z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów regulujących obiektywne porównanie, istnienie marginesów dumpingu w okresie objętym postępowaniem zwykle ustala się na podstawie porównania średniej ważonej wartości normalnej ze średnią ważoną cen we wszystkich transakcjach wywozowych do Wspólnoty lub na podstawie porównania poszczególnych wartości normalnych z poszczególnymi cenami eksportowymi do Wspólnoty w rozbiu na poszczególne transakcje. Jednakże wartość normalna ustalona w oparciu o średnią ważoną może zostać porównana z cenami wszystkich indywidualnych transakcji wywozowych do Wspólnoty, o ile istnieje struktura cen eksportowych znacząco odbiegających od siebie w zależności od nabywcy, regionu lub okresu, zaś metody przewidziane w pierwszym zdaniu niniejszego ustępu nie odzwierciedlałyby pełnego zakresu praktyk dumpingowych. Przepisy niniejszego ustępu nie wykluczają zastosowania metody kontroli wyrywkowej, zgodnie z art. 17.
12. Margines dumpingu stanowi wielkość, o jaką wartość normalna przewyższa cenę eksportową. W przypadku wystąpienia różnych marginesów dumpingu może zostać ustalony średni ważony margines dumpingu.

Artykuł 3
Ustalenie szkody

1. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia termin „szkoda” oznacza, jeżeli nie określono inaczej, istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zagrożenie istotną szkodą dla przemysłu wspólnotowego lub istotne opóźnienie powstawania takiego przemysłu oraz jest interpretowany zgodnie z przepisami niniejszego artykułu.
2. Ustalenie szkody odbywa się na podstawie zebranych dowodów, po dokonaniu obiektywnej oceny zarówno:
 - a) wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych i jego wpływu na ceny produktów podobnych na rynku Wspólnoty; oraz
 - b) wpływu tego przywozu na przemysł wspólnotowy.
3. W odniesieniu do wielkości przywozu towarów po cenach dumpingowych uwzględnia się fakt, czy nastąpił jego znaczny wzrost w wartościach bezwzględnych bądź w stosunku do produkcji lub konsumpcji we Wspólnocie. W odniesieniu do wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na ceny produktów wspólnotowych, uwzględnia się fakt, czy nastąpiło znaczne podcięcie cenowe przywozu towarów po cenach dumpingowych w stosunku do cen wspólnotowych produktów podobnych lub czy przywóz ten w inny sposób nie spowoduje znacznego spadku tych cen bądź zahamuje ich znaczny wzrost, który nastąpiłby w innych warunkach. Żaden z powyższych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

4. Jeżeli przedmiotem postępowania antydumpingowego jest jednocześnie przywóz produktów z więcej niż jednego kraju, skutki tego przywozu ocenia się w sposób łączny jedynie, pod warunkiem że:
- a) ustalony margines dumpingu w przywozie z każdego kraju przekracza poziom *de minimis* zdefiniowany w art. 9 ust. 3 i wielkość przywozu z każdego z tych krajów nie jest nieznaczna; oraz
 - b) łączna ocena skutków przywozu jest właściwa po uwzględnieniu warunków konkurencji między produktami przywożonymi oraz warunków konkurencji między produktami przywożonymi a wspólnotowym produktem podobnym.
5. Ocena wpływu przywozu towarów po cenach dumpingowych na dany przemysł wspólnotowy obejmuje ocenę wszystkich istotnych czynników ekonomicznych i wskaźników oddziałujących na stan tego przemysłu, w tym faktu, czy przemysł wciąż przechodzi proces przewyższania skutków przywozu po cenach dumpingowych lub subsydiowanego mającego miejsce w przeszłości, rozmiarów faktycznego marginesu dumpingu, faktycznego i potencjalnego spadku sprzedaży, zysków, produkcji, udziału w rynku, wydajności, stopy zwrotu z inwestycji, wykorzystania mocy produkcyjnych; czynników wpływających na ceny wspólnotowe; faktycznych i potencjalnych skutków w zakresie przepływów pieniężnych, zapasów, zatrudnienia, wynagrodzeń, rozwoju, zdolności do pozyskania kapitału lub inwestycji. Wykaz ten nie jest wyczerpujący, a żaden z tych czynników brany pod uwagę osobno lub łącznie nie musi stanowić decydującej wskazówki.

6. Należy wykazać, na podstawie dowodów zebranych w sprawie w odniesieniu do ust. 2, że przywóz towarów po cenach dumpingowych powoduje szkodę w rozumieniu niniejszego rozporządzenia. Obejmuje to w szczególności wykazanie, że wielkości lub poziomy cen, ustalone na podstawie ust. 3, wywierają wpływ na przemysł wspólnotowy, zgodnie z ust. 5, oraz że wpływ ten można uznać za istotny.
7. Inne niż przywóz produktów po cenach dumpingowych znane czynniki, w tym samym czasie powodujące szkodę dla przemysłu wspólnotowego, również poddaje się ocenie w celu stwierdzenia, czy spowodowana przez nie szkoda nie została przypisana przywozowi towarów po cenach dumpingowych na podstawie ust. 6. Czynniki, które można w tym kontekście poddać ocenie, to m.in. wielkość i ceny przywożonych towarów niesprzedanych po cenach dumpingowych, zmniejszenie popytu, zmiana struktury konsumpcji, restrykcyjne praktyki handlowe i konkurencja między producentami z krajów trzecich i producentami wspólnotowymi, postęp technologiczny, wyniki wywozu i wydajność przemysłu wspólnotowego.

8. Skutki przywozu produktów po cenach dumpingowych ocenia się w odniesieniu do produkcji produktu podobnego przemysłu wspólnotowego, o ile dostępne dane umożliwiają oddzielną identyfikację tej produkcji na podstawie takich czynników, jak proces produkcyjny oraz obroty i zyski producenta. Jeżeli oddzielna identyfikacja tej produkcji nie jest możliwa, skutki dumpingu ocenia się poprzez zbadanie najbardziej zbliżonej grupy lub zakresu towarów obejmującego produkt podobny, dla którego dostępne są niezbędne informacje.
9. Zagrożenie istotną szkodą ustala się na podstawie faktów, a nie tylko domniemań, przypuszczeń, bądź odległych możliwości. Zmiany okoliczności mogących spowodować sytuację, w której dumping doprowadziłby do powstania szkody, muszą być jednoznacznie przewidziane i nieuchronne.

Ustalając zagrożenie istotną szkodą, powinno się uwzględnić takie czynniki, jak:

- a) znacząca stopa wzrostu przywozu towarów po cenach dumpingowych na rynek Wspólnoty, wskazująca na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu przywozu;
- b) swobodne dysponowanie rezerwami mocy produkcyjnych przez eksportera lub nieuchronność znacznego zwiększenia tych mocy, wskazujące na prawdopodobieństwo znacznego wzrostu wywozu towarów po cenach dumpingowych do Wspólnoty, przy uwzględnieniu dostępności innych rynków wywozowych, mogących wchłonąć dodatkowy wywóz;

- c) fakt, czy przywóz jest prowadzony po cenach, które mogłyby w znacznym stopniu spowodować obniżenie cen lub zapobiec ich wzrostowi, który w innych warunkach miałby miejsce, oraz po cenach, które mogłyby zwiększyć popyt na dalszy przywóz; oraz
- d) stan zapasów produktu objętego postępowaniem.

Żaden z czynników wymienionych powyżej nie musi stanowić decydującej wskazówki, ale wszystkie uwzględnione czynniki powinny doprowadzić do wniosku, że dalszy wywóz towarów po cenach dumpingowych jest nieunikniony i w przypadku braku działań ochronnych spowodowana zostanie istotna szkoda.

Artykuł 4

Definicja przemysłu wspólnotowego

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia określenie „przemysł wspólnotowy” oznacza wszystkich wspólnotowych producentów produktów podobnych lub tych spośród nich, których łączna produkcja stanowi znaczącą część produkcji tych produktów w całej Wspólnocie w rozumieniu art. 5 ust. 4, z wyjątkiem następujących przypadków:
 - a) gdy producenci są powiązani z eksporterami lub importerami albo sami są importerami produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, określenie „przemysł wspólnotowy” można rozumieć jako odnoszące się do pozostałej części producentów;

- b) w wyjątkowych okolicznościach obszar Wspólnoty dla danej produkcji można podzielić na dwa lub większą liczbę konkurencyjnych rynków, zaś producentów na każdym z tych rynków można traktować jak oddzielny przemysł, jeżeli:
 - (i) producenci na takim rynku sprzedają całą lub prawie całą swoją produkcję danego produktu na tym rynku oraz
 - (ii) popyt na tym rynku nie jest w znacznym stopniu zaspokajany przez producentów danego produktu z innych obszarów Wspólnoty. W takich okolicznościach szkoda może zostać stwierdzona nawet wówczas, gdy nie została wyrządzona znaczącej części przemysłu wspólnotowego, o ile występuje koncentracja przywozu towarów po cenach dumpingowych na taki odizolowany rynek oraz przywóz ten wyrządza szkodę wszystkim lub prawie wszystkim producentom na tym rynku.

2. Dla celów ust. 1 producenta uznaje się za powiązanego z eksporterami lub importerami wyłącznie w przypadku, gdy:

- a) jeden z nich bezpośrednio lub pośrednio kontroluje drugiego; lub
- b) obaj są bezpośrednio lub pośrednio kontrolowani przez osobę trzecią; lub
- c) obaj bezpośrednio lub pośrednio kontrolują osobę trzecią, pod warunkiem że istnieją podstawy do uznania lub podejrzeń, iż na skutek powiązań dany producent postępuje odmiennie od producentów niepowiązanych.

Do celów niniejszego ustępu osobę uznaje się za kontrolującą inną osobę, w przypadku gdy ma ona prawne lub faktyczne możliwości kierowania lub ograniczania działania drugiej osoby.

3. W przypadku uznania przemysłu wspólnotowego za odnoszący się do produkcji w określonym regionie eksporterzy mają możliwość składania zobowiązania cenowego na podstawie art. 8 w odniesieniu do danego regionu. W takich przypadkach przy ocenie interesu Wspólnoty w zakresie środków uwzględnia się w szczególności interes danego regionu. Jeżeli właściwe zobowiązania nie zostaną przyjęte bezzwłocznie lub występują okoliczności określone w art. 8 ust. 9 i 10, można nałożyć cło tymczasowe lub ostateczne w stosunku do Wspólnoty jako całości. W takich przypadkach w miarę możliwości cła mogą być ograniczone do określonych producentów lub eksporterów.
4. Przepisy art. 3 ust. 8 stosuje się do niniejszego artykułu.

Artykuł 5

Wszczęcie postępowania

1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 6, postępowanie mające na celu ustalenie występowania, stopnia i skutków domniemanego dumpingu wszczyna się na pisemny wniosek każdej osoby fizycznej lub prawnej albo organizacji nieposiadającej osobowości prawnej, działającej w imieniu przemysłu wspólnotowego.

Wniosek można kierować do Komisji lub do państwa członkowskiego, które przekazuje go Komisji. Komisja przesyła państwom członkowskim odpisy każdego otrzymanego wniosku. Wniosek uznaje się za złożony pierwszego dnia roboczego po dostarczeniu go Komisji przesyłką poleconą lub za potwierdzeniem odbioru przez Komisję.

Jeżeli mimo braku wniosku państwo członkowskie posiada wystarczające dowody występowania dumpingu i wynikającej z niego szkody dla przemysłu wspólnotowego, dowody te państwo członkowskie niezwłocznie przedstawia Komisji.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, musi zawierać dowody na istnienie dumpingu, szkody i związku przyczynowego między domniemanym przywozem towarów po cenach dumpingowych a domniemaną szkodą. Wniosek zawiera następujące dostępne składającemu informacje:
 - a) dane dotyczące składającego wniosek oraz dane na temat wielkości i wartości produkcji wspólnotowej produktów podobnych wnioskodawcy. Jeżeli składany jest pisemny wniosek w imieniu przemysłu wspólnotowego, należy określić przemysł, w imieniu którego składany jest wniosek, poprzez przedstawienie wykazu znanych producentów produktu podobnego we Wspólnocie (lub stowarzyszeń producentów produktu podobnego we Wspólnocie) oraz, w miarę możliwości, dane na temat wielkości i wartości produkcji produktu podobnego we Wspólnocie, wytwarzanej przez tych producentów;

- b) pełny opis produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, ze wskazaniem kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu, dane dotyczące każdego eksportera lub zagranicznego producenta znanego składającemu wniosek, oraz lista znanych mu osób importujących dany produkt;
- c) informacje na temat cen, po których sprzedawany jest dany produkt z przeznaczeniem dla konsumenta na rynku wewnętrznym kraju lub krajów pochodzenia lub wywozu (lub gdy jest to właściwe, informacje na temat cen, po których produkt jest sprzedawany z kraju/krajów pochodzenia lub wywozu do państwa trzeciego/państw trzecich albo informacje na temat konstruowanej wartości produktu) oraz informacje na temat cen eksportowych lub, w miarę potrzeby, na temat cen, po których produkt po raz pierwszy odsprzedawany jest niezależnemu nabywcy we Wspólnocie;
- d) informacje na temat zmian w wielkości przywozu produktu, w odniesieniu do którego zarzuca się przywóz po cenach dumpingowych, jego wpływu na ceny produktu podobnego na rynku wspólnotowym i wpływu na przemysł wspólnotowy, zgodnie z istotnymi czynnikami i wskaźnikami oddziałującymi na stan tego przemysłu wymienionymi w art. 3 ust. 3 i 5.

3. Komisja w możliwym zakresie zbada dokładność i adekwatność materiału dowodowego przedstawionego we wniosku, w celu ustalenia, czy informacje te są wystarczające do wszczęcia postępowania.

4. Postępowania nie wszczyna się na podstawie ust. 1, jeżeli nie zostanie ustalone, na podstawie poparcia lub sprzeciwu wyrażonego przez producentów produktu podobnego we Wspólnocie, że wniosek został złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu. Wniosek uznaje się za złożony przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu, jeżeli popierają go producenci wspólnotowi, których całkowita produkcja stanowi ponad 50 % łącznej produkcji produktu podobnego tej części przemysłu wspólnotowego, która wyraża poparcie lub sprzeciw w stosunku do wniosku. Jednakże nie wszczyna się postępowania, jeżeli udział producentów wspólnotowych w sposób wyraźny popierających wniosek stanowi mniej niż 25 % całkowitej produkcji produktu podobnego wytwarzanej przez przemysł wspólnotowy.
5. Jeżeli nie została podjęta decyzja o wszczęciu postępowania, władze nie podają wniosku o wszczęcie postępowania do publicznej wiadomości. Jednakże po otrzymaniu właściwie umotywowanego wniosku i przed działaniami zmierzającymi do wszczęcia postępowania zawiadamia się rząd kraju wywozu, którego dotyczyć ma postępowanie.
6. Jeżeli w szczególnych okolicznościach zostanie podjęta decyzja o wszczęciu postępowania bez złożenia przez przemysł wspólnotowy lub w jego imieniu pisemnego wniosku o wszczęcie postępowania, postępowanie to wszczyna się w oparciu o dowody istnienia dumpingu, szkody i związku przyczynowego, ustalone zgodnie z ust. 2, uzasadniające jego wszczęcie.

7. Decyzję o wszczęciu postępowania podejmuje się, rozpatrując równocześnie dowody istnienia zarówno dumpingu, jak i szkody. Wniosek oddala się w przypadku, gdy dowody na istnienie dumpingu lub szkody mające uzasadnić wszczęcie postępowania w danej sprawie nie są wystarczające. Nie wszczyna się postępowania przeciwko krajom, których przywóz stanowi mniej niż 1 % rynku, chyba że kraje te łącznie zapewniają 3 % lub więcej konsumpcji Wspólnoty.
8. Wniosek można wycofać przed wszczęciem postępowania; w takim przypadku uznaje się, że nie został on złożony.
9. W przypadku gdy po odbyciu konsultacji materiał dowodowy w sposób oczywisty jest wystarczający do rozpoczęcia czynności, Komisja rozpoczyna je w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku i publikuje zawiadomienie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. W przypadku przedstawienia niewystarczającego materiału dowodowego, po przeprowadzeniu konsultacji wnioskodawca zostaje o tym fakcie poinformowany w ciągu 45 dni od daty złożenia wniosku do Komisji.

10. Poprzez zawiadomienie o rozpoczęciu czynności ogłasza się wszczęcie postępowania; ponadto zawiadomienie wskazuje produkt i kraje objęte postępowaniem, zawiera streszczenie uzyskanych informacji, powiadamia o możliwości przekazywania Komisji wszelkich informacji mogących mieć znaczenie, określa terminy, w których zainteresowane strony mogą zgłosić swój udział w postępowaniu, przedstawić stanowisko w formie pisemnej i przekazać informacje, jeżeli te opinie i informacje mają zostać uwzględnione podczas postępowania; zawiadomienie określa także terminy, w których zainteresowane strony mogą wnioskować o wyznaczenie posiedzenia wyjaśniającego przez Komisję, zgodnie z art. 6 ust. 5.
11. Komisja informuje o wszczęciu postępowania eksporterów i importerów, których zgodnie z jej informacjami ma ono dotyczyć oraz ich reprezentatywne stowarzyszenia, jak również przedstawicieli kraju wywozu i wnioskodawców postępowania oraz, należycie zabezpieczając informacje poufne, przekazuje pełny tekst pisemnego wniosku, otrzymanego na podstawie ust. 1, znanym jej eksporterom i władzom kraju wywozu, jak również na żądanie udostępnia go innym zainteresowanym stronom. Jeżeli liczba eksporterów jest szczególnie duża, pełny tekst pisemnego wniosku może być przekazany jedynie władzom kraju wywozu lub odpowiedniemu stowarzyszeniu handlowemu.
12. Postępowanie antydumpingowe nie może utrudniać procedur odprawy celnej.

Artykuł 6
Postępowanie

1. Po wszczęciu postępowania Komisja we współpracy z państwami członkowskimi podejmuje działania na szczeblu Wspólnoty. Postępowanie obejmuje zarówno dumping, jak i szkodę, które badane są jednocześnie. Aby ustalenia były reprezentatywne, określa się okres objęty postępowaniem, który w przypadku dumpingu zwykle obejmuje nie mniej niż sześć miesięcy bezpośrednio poprzedzających wszczęcie postępowania. Informacje dotyczące okresu następującego po okresie objętym postępowaniem zwykle nie są brane pod uwagę.
2. Strony otrzymujące kwestionariusz stosowany przy postępowaniu antydumpingowym mają co najmniej 30 dni na udzielenie odpowiedzi. Dla eksporterów okres ten rozpoczyna się z dniem otrzymania kwestionariusza; przy czym za dzień otrzymania kwestionariusza uznaje się dzień przypadający po tygodniu od dnia wysłania kwestionariusza do eksportera lub przekazania właściwemu przedstawicielstwu dyplomatycznemu kraju wywozu. 30-dniowy okres może zostać przedłużony, przy odpowiednim uwzględnieniu terminów postępowania, pod warunkiem że dana strona przedstawi odpowiednie powody dla takiego przedłużenia, uzasadnione szczególnymi okolicznościami.

3. Komisja może zażądać od państw członkowskich dostarczenia informacji, a państwa członkowskie są zobowiązane podjąć wszelkie kroki niezbędne do spełnienia tego żądania oraz przesłać Komisji wymagane informacje wraz z wynikami wszelkich przeprowadzonych inspekcji, kontroli i postępowań. W przypadku gdy informacje te stanowią przedmiot ogólnego zainteresowania lub gdy państwo członkowskie wnioskowało o ich przekazanie, Komisja przekazuje je innym państwom członkowskim, pod warunkiem że informacje te nie są poufne; w takim przypadku przekazuje się ich jawne streszczenie.
4. Komisja może wystąpić z żądaniem dokonania przez państwa członkowskie niezbędnych kontroli i inspekcji, w szczególności wśród importerów, handlowców i producentów wspólnotowych oraz przeprowadzenia postępowań w państwach trzecich, pod warunkiem że zainteresowane przedsiębiorstwa wyrażą na to zgodę, a rząd danego kraju został oficjalnie powiadomiony i nie zgłasza sprzeciwu. Państwa członkowskie podejmują wszelkie kroki konieczne do spełnienia tych żądań Komisji. Na wniosek Komisji lub państwa członkowskiego urzędnicy Komisji mogą towarzyszyć urzędnikom państw członkowskich w wykonywaniu ich obowiązków.

5. Zainteresowane strony, które dokonały zgłoszenia zgodnie z art. 5 ust. 10, zostaną wysłuchane, o ile wystąpią z wnioskiem o posiedzenie wyjaśniające w terminie określonym w zawiadomieniu opublikowanym w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, wskazując dlaczego są zainteresowane wynikiem postępowania i że istnieją szczególne powody, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.
6. Na odpowiedni wniosek umożliwia się importerom, eksporterom, przedstawicielom rządu kraju wywozu i wnioskodawcom, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 5 ust. 10, spotkanie ze stronami o przeciwnych interesach, w celu przedstawienia odmiennych opinii i kontrargumentów. Zapewniając takie możliwości, należy uwzględnić potrzebę zachowania poufności i wygody stron. Żadna ze stron nie ma obowiązku uczestnictwa w spotkaniu i niestawiennictwo nie wpływa negatywnie na jej pozycję w danej sprawie. Informacje ustne przekazane na podstawie niniejszego ustępu uwzględnia się, jeżeli zostaną one następnie potwierdzone na piśmie.

7. Wnioskodawcy postępowania, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne zrzeszenia, organizacje użytkowników i konsumentów, zgłaszający się zgodnie z art. 5 ust. 10, oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą na pisemny wniosek zapoznać się ze wszystkimi informacjami przekazanymi przez każdą ze stron postępowania istotnymi dla ich sprawy, nieobjętymi klauzulą poufności w rozumieniu art. 19 i wykorzystywanymi podczas postępowania, z wyjątkiem wewnętrznych dokumentów opracowanych przez organy Wspólnoty lub państw członkowskich. Strony te mogą odnosić się do uzyskanych informacji, zaś ich komentarze będą brane pod uwagę, o ile zostaną odpowiednio uzasadnione.
8. Z wyjątkiem sytuacji przewidzianych w art. 18 informacje udostępnione przez zainteresowane strony i na podstawie których dokonano ustaleń są w możliwym zakresie badane pod względem zgodności z rzeczywistością.
9. Postępowanie wszczęte na podstawie art. 5 ust. 9 zostaje zakończone w ciągu jednego roku, jeśli jest to możliwe. W każdym przypadku postępowanie zostaje zakończone w ciągu 15 miesięcy od daty wszczęcia, zgodnie z ustaleniami dokonanyymi na podstawie art. 8 dotyczącymi zobowiązań lub ustaleniami na podstawie art. 9 dla podjęcia ostatecznych działań.

Artykuł 7
Środki tymczasowe

1. Cło tymczasowe może zostać nałożone, jeżeli postępowanie zostało wszczęte zgodnie z art. 5, zostało wydane odpowiednie zawiadomienie, zainteresowanym stronom umożliwiono przekazanie informacji i przedstawienie komentarzy zgodnie z art. 5 ust. 10, wstępnie stwierdzono istnienie dumpingu i wynikającą z niego szkodę dla przemysłu wspólnotowego, zaś interes Wspólnoty wymaga interwencji w celu zapobieżenia tej szkodzie. Cła tymczasowe nakłada się nie wcześniej niż 60 dni od wszczęcia postępowania, ale nie później niż dziewięć miesięcy po jego wszczęciu.
2. Wysokość tymczasowego cła antydumpingowego nie może przekroczyć wstępnie ustalonego marginesu dumpingu, lecz powinna ona być niższa od tego marginesu, jeżeli takie niższe cło byłoby wystarczające do usunięcia szkody, jaką ponosi przemysł wspólnotowy.
3. Cła tymczasowe są zabezpieczone w formie gwarancji, a dopuszczenie danych produktów do wolnego obrotu we Wspólnocie jest uzależnione od zapewnienia takiej gwarancji.

4. Komisja podejmuje działania tymczasowe po konsultacji z państwami członkowskimi, a w wyjątkowo nagłych przypadkach po ich poinformowaniu. W tym drugim przypadku konsultacje przeprowadza się najpóźniej w ciągu 10 dni od poinformowania państw członkowskich o działaniach podjętych przez Komisję.
5. W przypadku gdy państwo członkowskie wystąpi z wnioskiem o niezwłoczną interwencję Komisji i warunki określone w ust. 1 zostaną spełnione, najpóźniej w ciągu pięciu dni roboczych od daty otrzymania wniosku Komisja podejmuje decyzję, czy tymczasowe cło antydumpingowe powinno zostać nałożone.
6. Komisja bezzwłocznie informuje Radę i państwa członkowskie o decyzji podjętej na podstawie ust. 1–5 niniejszego artykułu. Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, może podjąć inną decyzję.
7. Cło tymczasowe może zostać nałożone na okres sześciu miesięcy, a następnie przedłużone o kolejne trzy miesiące lub od razu nałożone na dziewięć miesięcy. Jednakże może ono zostać przedłużone lub nałożone na dziewięć miesięcy, w przypadku gdy eksporterzy reprezentujący znaczny udział procentowy danego obrotu wystąpią z takim wnioskiem lub nie zgłoszą sprzeciwu po otrzymaniu zawiadomienia od Komisji.

Artykuł 8
Zobowiązania cenowe

1. Pod warunkiem tymczasowego stwierdzenia dumpingu i szkody, Komisja może przyjąć złożoną przez eksportera ofertę zadowalającego, dobrowolnego zobowiązania do zmiany cen lub zaprzestania wywozu na dany obszar po cenach dumpingowych, jeżeli po przeprowadzeniu konkretnych konsultacji w Komitecie Doradczym Komisja uzna, że szkodliwe efekty dumpingu zostaną usunięte. W takim przypadku oraz tak długo, jak zobowiązania takie są obowiązujące, tymczasowe cła nałożone przez Komisję zgodnie z artykułem 7 ust. 1 albo ostateczne cła nałożone przez Radę zgodnie z artykułem 9 ust. 4 nie mają zastosowania do odnośnego przywozu przedmiotowych towarów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa, o których mowa w decyzji Komisji o przyjęciu zobowiązań, wraz z późniejszymi zmianami. Podwyżki cen wynikające ze zobowiązań nie mogą być wyższe od niezbędnych do wyeliminowania marginesu dumpingu, natomiast powinny być niższe od marginesu dumpingu, jeżeli spowodują usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego.

2. Złożenie zobowiązania może być zasugerowane przez Komisję, ale eksporterzy nie mają obowiązku jego podejmowania. Fakt, że eksporter nie złożył zobowiązania lub nie skorzystał z zaproszenia do jego złożenia w żaden sposób nie wpływa na ocenę danej sprawy. Jednakże może zostać stwierdzone, że zagrożenie szkodą jest bardziej prawdopodobne, jeżeli przywóz produktów po cenach dumpingowych będzie kontynuowany. Zobowiązania nie są od eksporterów wymagane ani akceptowane, jeżeli dumping i spowodowana nim szkoda nie zostały wstępnie ustalone. Z wyjątkiem szczególnych okoliczności, zobowiązania składa się nie później niż do końca okresu, w którym można składać oświadczenia na podstawie art. 20 ust. 5.
3. Składane zobowiązania nie muszą zostać zaakceptowane, jeżeli ich przyjęcie byłoby nierealistyczne, przykładowo gdy liczba rzeczywistych lub potencjalnych eksporterów jest zbyt duża lub ze względu na inne przyczyny, w tym wynikające z założeń polityki ogólnej. Zainteresowany eksporter może zostać poinformowany o powodach odrzucenia oferowanego przez niego zobowiązania i może być przyznane mu prawo do wyrażenia opinii w tej sprawie. Powody odrzucenia wyszczególnia się w ostatecznej decyzji.
4. Strony składające zobowiązanie przedstawiają także jego jawną wersję, tak aby strony postępowania mogły mieć do niego dostęp.

5. Jeżeli w wyniku konsultacji przyjęto zobowiązania i w Komitecie Doradczym nie zgłoszono ani jednego sprzeciwu, postępowanie zostaje zakończone. We wszystkich innych przypadkach Komisja niezwłocznie przekazuje Radzie sprawozdanie z wyników konsultacji oraz propozycję zakończenia postępowania. Postępowanie uznaje się za zakończone, jeżeli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, nie zadecyduje inaczej.
6. Jeżeli zobowiązania zostaną przyjęte, postępowanie w sprawie dumpingu i szkody zwykle zostaje dokończzone. W takim przypadku, jeżeli stwierdzono brak dumpingu lub szkody, zobowiązanie automatycznie wygasa, z wyjątkiem przypadków, w których stwierdzenie takie jest w dużej mierze wynikiem istnienia zobowiązania. W takich wypadkach można wymagać kontynuacji zobowiązania przez uzasadniony okres. W przypadku gdy dumping lub szkoda zostaną potwierdzone, zobowiązanie trwa nadal, zgodnie z jego warunkami i przepisami niniejszego rozporządzenia.
7. Na eksportera, którego zobowiązanie zostało przyjęte, Komisja nakłada obowiązek okresowego przekazywania informacji niezbędnych do spełnienia zobowiązania oraz do weryfikacji odpowiednich danych. Niezastosowanie się do tego wymogu stanowi naruszenie zobowiązania.

8. W przypadku przyjęcia zobowiązań od określonych eksporterów podczas postępowania, dla celów art. 11, uznaje się je za wchodzące w życie od daty zakończenia postępowania dla danego kraju wywozu.
9. W przypadku naruszenia lub wycofania zobowiązania przez dowolną ze stron, lub w przypadku wycofania przyjęcia tego zobowiązania przez Komisję, przyjęcie zobowiązania zostaje, po konsultacjach, wycofane przez Komisję odpowiednio w drodze decyzji albo rozporządzenia, a tymczasowe cło nałożone przez Komisję zgodnie z art. 7 lub ostateczne cło nałożone przez Radę zgodnie z art. 9 ust. 4 stosuje się automatycznie, przy zapewnieniu, aby zainteresowany eksporter, z wyjątkiem eksporterów wycofujących zobowiązanie, miał możliwość wypowiedzenia się.

Każda zainteresowana strona albo państwo członkowskie może przedstawić informację zawierającą dowody *prima facie* naruszenia zobowiązania. Późniejszej oceny, czy nastąpiło naruszenie zobowiązania, dokonuje się zazwyczaj w terminie sześciu miesięcy, jednak nie później niż w ciągu dziewięciu miesięcy od nalezycie uzasadnionego wniosku. Komisja może wnioskować o pomoc do organów państw członkowskich właściwych do monitorowania zobowiązań.

10. Po przeprowadzeniu konsultacji może zostać nałożone cło tymczasowe, stosownie do art. 7, w oparciu o najlepsze posiadane informacje, w przypadku uzasadnionego podejrzenia naruszenia lub wycofania zobowiązania, jeżeli postępowanie, które doprowadziło do zobowiązania, nie zostało zakończone.

Artykuł 9

Zakończenie bez wprowadzenia środków, nałożenie cel ostatecznych

1. W przypadku wycofania wniosku postępowanie może zostać zakończone, chyba że będzie to sprzeczne z interesem Wspólnoty.
2. Jeżeli po przeprowadzeniu konsultacji okaże się, że środki ochronne nie są konieczne i żaden z członków Komitetu Doradczego nie zgłasza sprzeciwu, postępowanie lub inne czynności w sprawie zostają zakończone. W pozostałych przypadkach Komisja niezwłocznie przekazuje Radzie sprawozdanie z wyników konsultacji wraz z propozycją zakończenia postępowania. Postępowanie uznaje się za zakończone, jeżeli w ciągu miesiąca Rada, stanowiąc kwalifikowaną większością głosów, nie podjęła innej decyzji.

3. Dla celów czynności rozpoczętych na podstawie art. 5 ust. 9 szkodę zwykle uważa się za nieznaczną, gdy dany przywóz jest mniejszy od wielkości określonych w art. 5 ust. 7. Czynności te zostają również natychmiast zakończone w przypadku stwierdzenia, że margines dumpingu wynosi mniej niż 2 % wyrażone jako udział procentowy w cenie eksportowej, jednakże zostaje zakończone jedynie postępowanie w stosunku do indywidualnych eksporterów, dla których margines wynosi poniżej 2 %, którzy jednak nadal są objęci pozostałymi czynnościami i mogą zostać objęci kolejnym przeglądem, przeprowadzanym dla danego kraju na podstawie art. 11.
4. Jeżeli ostatecznie ustalone fakty wykazują istnienie dumpingu i spowodowanej nim szkody oraz interes Wspólnoty wymaga interwencji zgodnie z art. 21, Rada, na wniosek Komisji i po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego, nakłada ostateczne cło antydumpingowe. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. W przypadku obowiązywania cła tymczasowego propozycję działań ostatecznych przedkłada się nie później niż jeden miesiąc przed wygaśnięciem tego cła. Kwota cła antydumpingowego nie przekracza stwierdzonego marginesu dumpingu, ale powinna być niższa od tego marginesu, jeżeli mniejsze cło spowoduje usunięcie szkody dla przemysłu wspólnotowego.

5. Cło antydumpingowe nakłada się w odpowiedniej wysokości dla każdego przypadku, w sposób niedyskryminujący, na przywóz towarów ze wszystkich źródeł, co do którego stwierdzono, że jest dumpingowy i powoduje szkodę, z wyłączeniem przywozu towarów ze źródeł, z których zobowiązania na podstawie niniejszego rozporządzenia zostały przyjęte. Rozporządzenie nakładające cło określa wysokość cła dla każdego dostawcy lub, jeżeli jest to niewykonalne oraz ogólnie, w przypadku zastosowania art. 2 ust. 7 lit. a), dla danego państwa dostawcy.

W przypadku gdy stosuje się art. 2 ust. 7 lit. a), ustala się jednakże indywidualne cło dla eksporterów, którzy mogą udowodnić, na podstawie należycie uzasadnionych roszczeń, że:

- a) w przypadku przedsiębiorstw, będących całkowicie lub częściowo własnością spółek zagranicznych lub wspólnych przedsiębiorstw, eksporterzy mają swobodę wycofywania do kraju kapitału i zysków;
- b) ceny eksportowe i wywożone ilości oraz warunki sprzedaży są swobodnie ustalane;
- c) większość udziałów znajduje się w posiadaniu osób prywatnych i że urzędnicy państwowi znajdujący się w zarządzie lub zajmujący kluczowe stanowiska kierownicze są w mniejszości lub że spółka jest wystarczająco niezależna od interwencji państwa;
- d) operacje wymiany są dokonywane po kursie rynkowym; oraz
- e) interwencja państwa nie pozwala na obejście środków antydumpingowych, jeżeli indywidualni eksporterzy korzystają z różnych stawek celnych.

6. W przypadku gdy Komisja ograniczyła zakres badania zgodnie z art. 17, cło antydumpingowe nakładane na przywóz dokonywany przez eksporterów lub producentów, którzy dokonali zgłoszenia zgodnie z art. 17, ale nie zostali objęci tym badaniem, nie może przekroczyć średniego ważonego marginesu dumpingu stwierdzonego dla stron w próbie. Dla celów niniejszego ustępu Komisja pomija marginesy zerowe i *de minimis* oraz marginesy ustalone w warunkach określonych w art. 18. Indywidualną stawkę cła stosuje się wobec przywozu dokonywanego przez każdego eksportera lub producenta, któremu przyznano indywidualne traktowanie, zgodnie z art. 17.

Artykuł 10

Moc wsteczna

1. Środki tymczasowe i ostateczne cła antydumpingowe stosuje się wyłącznie do produktów wprowadzonych do wolnego obrotu po wejściu w życie decyzji podjętej na mocy odpowiednio art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 4, z zastrzeżeniem wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu.

2. W przypadku gdy zastosowano cło tymczasowe i ostatecznie ustalono istnienie dumpingu oraz szkody, Rada decyduje, bez względu na fakt, czy zostanie nałożone ostateczne cło antydumpingowe, jaka część cła tymczasowego powinna być ostatecznie pobrana. Dla tego celu określenie „szkoda” nie obejmuje istotnego spowolnienia powstawania przemysłu wspólnotowego ani zagrożenia istotną szkodą, chyba że zostanie stwierdzone, że w przypadku braku środków tymczasowych istotna szkoda byłaby powstała. W pozostałych przypadkach, obejmujących zagrożenie lub spowolnienie, wszelkie kwoty tymczasowe zostaną zwolnione, a cła ostateczne mogą zostać nałożone wyłącznie od daty ostatecznego ustalenia istnienia zagrożenia lub istotnego spowolnienia.
3. Jeżeli ostateczne cło antydumpingowe jest wyższe od cła tymczasowego, różnicy nie pobiera się. Jeżeli ostateczne cło jest niższe od cła tymczasowego, wysokość cła ustala się ponownie. Jeżeli ostateczne ustalenia są negatywne, cło tymczasowe nie jest potwierdzane.

4. Ostateczne cło antydumpingowe może zostać nałożone na produkty, które zostały wprowadzone do konsumpcji nie wcześniej niż 90 dni przed datą zastosowania środków tymczasowych, ale nie przed wszczęciem postępowania, pod warunkiem że przywóz został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5, Komisja umożliwiła zainteresowanym importerom przedstawienie ich uwag, oraz:
- a) dany produkt w przeszłości stanowił przedmiot dumpingu w dłuższym okresie lub importer był świadomy albo powinien być świadomy dumpingu w zakresie jego rozmiarów i szkody, domniemanej bądź stwierdzonej; oraz
 - b) poza rozmiarem przywozu, który spowodował szkodę, w okresie objętym postępowaniem przywóz nadal znacznie rośnie, co przy uwzględnieniu momentu, w którym ma on miejsce, jego wielkości i innych okoliczności może znacznie osłabić skutki ostatecznego cła antydumpingowego, które ma zostać wprowadzone.
5. W przypadkach naruszenia lub wycofania zobowiązania cło ostateczne może być pobrane od produktów wprowadzonych do wolnego obrotu nie później niż 90 dni przed zastosowaniem środków tymczasowych, pod warunkiem że przywóz ten został zarejestrowany zgodnie z art. 14 ust. 5 i takie wsteczne traktowanie nie dotyczy przywozu produktów dokonanego przed naruszeniem lub wycofaniem zobowiązania.

Artykuł 11

Okres działania środka, przeglądy oraz zwroty cel

1. Środek antydumpingowy pozostaje w mocy jedynie w okresie i w zakresie niezbędnym do przeciwdziałania dumpingowi, który powoduje szkodę.
2. Ostateczny środek antydumpingowy wygasa pięć lat po jego wprowadzeniu lub pięć lat od daty zakończenia ostatniego przeglądu przeprowadzonego po wprowadzeniu środków w odniesieniu do dumpingu i szkody, chyba że podczas przeglądu stwierdzono, że wygaśnięcie doprowadzi do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Taki przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się z inicjatywy Komisji lub na wniosek złożony w imieniu producentów wspólnotowych, a środek pozostaje w mocy do czasu zakończenia tego przeglądu.

Przegląd wygaśnięcia środków antydumpingowych wszczyna się w przypadku, gdy wniosek o jego wszczęcie zawiera wystarczające dowody na to, że wygaśnięcie środków prawdopodobnie doprowadziłoby do kontynuacji lub ponownego wystąpienia dumpingu i szkody. Prawdopodobieństwo takie można wykazać, np. dowodząc kontynuacji dumpingu i szkody lub dowodząc, że wyeliminowanie szkody w całości lub części wynika z istnienia środków, lub dowodząc, że sytuacja eksporterów lub warunki rynkowe mogą wskazywać na prawdopodobieństwo dalszego występowania szkodliwego dumpingu.

Podczas postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego ustępu eksporterom, importerom oraz przedstawicielom kraju wywozu i producentom wspólnotowym zapewnia się możliwość odparcia zarzutów oraz rozszerzenia i skomentowania kwestii wyszczególnionych we wniosku o wszczęcie tego przeglądu, zaś wnioski formułuje się z uwzględnieniem wszystkich istotnych i należycie udokumentowanych dowodów na to, czy wyeliminowanie środków doprowadzi do kontynuacji bądź ponownego wystąpienia dumpingu i szkody.

Zawiadomienie w sprawie zbliżającego się wygaśnięcia środków publikuje się w odpowiednim terminie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w ostatnim roku stosowania środków określonych w niniejszym ustępie. Po zamieszczeniu tej publikacji producenci wspólnotowi mają prawo wystąpić z wnioskiem o wszczęcie przeglądu zgodnie z akapitem drugim, nie później niż 3 miesiące przed końcem pięcioletniego okresu. Zawiadomienie o faktycznym wygaśnięciu środków na mocy niniejszego akapitu również jest publikowane.

3. Potrzeba utrzymywania środków może również zostać objęta przeglądem w uzasadnionych przypadkach z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego albo pod warunkiem, że upłynął co najmniej rok od wprowadzenia środków ostatecznych, na wniosek eksportera, importera lub producentów wspólnotowych, który to wniosek zawiera wystarczające dowody uzasadniające potrzebę przeprowadzenia przeglądu okresowego.

Przegląd okresowy wszczyna się w przypadku, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody na to, że dalsze stosowanie środków nie jest już konieczne do wyeliminowania dumpingu lub istnieje niewielkie prawdopodobieństwo kontynuacji lub ponownego wystąpienia szkody, jeżeli środki zostaną usunięte lub zmienione; albo zawiera dowody na to, że istniejące środki nie są lub przestały być wystarczające do przeciwdziałania dumpingowi powodującemu szkodę.

Prowadząc postępowanie na mocy przepisów niniejszego ustępu, Komisja może między innymi rozważyć, czy okoliczności związane z dumpingiem i szkodą uległy istotnej zmianie albo czy istniejące środki przynoszą zamierzone skutki w usuwaniu szkody poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3. W ostatecznym stwierdzeniu tej kwestii uwzględnia się wszystkie istotne i należycie udokumentowane dowody.

4. Przegląd przeprowadza się także w celu ustalenia indywidualnych marginesów dumpingu dla nowych eksporterów z kraju objętego środkami, którzy nie eksportowali produktu w okresie objętym postępowaniem, rozpatrywanym na potrzeby wprowadzenia danych środków.

Przegląd wszczyna się w przypadku, gdy nowy eksporter lub producent potrafi wykazać, że nie jest powiązany z eksporterami ani producentami z kraju wywozu, którzy objęci są środkami antydumpingowymi dotyczącymi tego produktu, oraz że dokonał faktycznego wywozu do Wspólnoty po wymienionym wyżej okresie objętym postępowaniem, lub może wykazać, że przyjął nieodwołalne zobowiązanie umowne do wywozu znacznej ilości produktu do Wspólnoty.

Przegląd pod kątem nowego eksportera wszczyna się i prowadzi w trybie przyspieszonym po konsultacji z Komitetem Doradczym i po umożliwieniu producentom wspólnotowym wyrażenia opinii. Rozporządzenie Komisji wszczynające przegląd uchyla obowiązujące cło dotyczące nowego eksportera, poprzez zmianę rozporządzenia nakładającego to cło oraz poddanie przywożonych towarów rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5, tak aby zapewnić, że w przypadku stwierdzenia na podstawie przeprowadzonego przeglądu, iż nowy eksporter wywoził towar po cenach dumpingowych, cło antydumpingowe będzie mogło zostać pobrane z mocą wsteczną od momentu wszczęcia przeglądu.

Przepisów niniejszego ustępu nie stosuje się w przypadku nałożenia ceł na mocy art. 9 ust. 6.

5. Odpowiednie przepisy niniejszego rozporządzenia dotyczące procedur i przebiegu postępowania, z wyjątkiem przepisów określających terminy, stosuje się do wszystkich przeglądów prowadzonych na podstawie ust. 2, 3 i 4. Przeglądy prowadzone na podstawie ust. 2 i 3 przeprowadza się niezwłocznie i zazwyczaj kończy w terminie 12 miesięcy od dnia wszczęcia przeglądu. Przeglądy na podstawie ust. 2 i 3 kończą się bezwarunkowo w terminie 15 miesięcy od dnia wszczęcia. Przeglądy na podstawie ust. 4 kończą się bezwarunkowo w terminie dziewięciu miesięcy od dnia wszczęcia. Jeśli w tym samym postępowaniu wszczęto przegląd na podstawie ust. 2 w trakcie trwającego już przeglądu na podstawie ust. 3, wówczas przegląd na podstawie ust. 3 kończy się w tym samym terminie co przegląd na podstawie ust. 2.

Komisja przedstawia Radzie propozycję działania nie później niż miesiąc przed upłynięciem terminów wskazanych w akapicie pierwszym .

W przypadku gdy postępowanie nie zostanie zakończone w terminach wskazanych w akapicie pierwszym, środki:

- wygasają w odniesieniu do postępowań na podstawie ust. 2,
- wygasają w przypadku postępowań prowadzonych na podstawie ust. 2 i 3 równolegle, kiedy w ramach tego samego postępowania wszczęto przegląd na podstawie ust. 2 w trakcie toczącego się już przeglądu na podstawie ust. 3 albo kiedy takie przeglądy wszczęto w tym samym czasie, albo
- nie ulegają zmianie w postępowaniach na podstawie ust. 3 i 4 .

Zawiadomienie o aktualnym wygaśnięciu lub utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest następnie publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

6. Przeglądy prowadzone na podstawie niniejszego artykułu wszczyna Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym. W zależności od wyniku przeglądu instytucja Wspólnoty odpowiedzialna za wprowadzenie środków uchyla je lub utrzymuje na podstawie ust. 2 albo uchyla, utrzymuje lub zmienia na podstawie ust. 3 i 4. W przypadku uchylenia środków dla indywidualnych eksporterów, a nie dla kraju jako całości, eksporterzy ci pozostają przedmiotem postępowania i mogą automatycznie zostać poddani ponownemu postępowaniu w każdym kolejnym przeglądzie prowadzonym dla tego kraju na podstawie niniejszego artykułu.

7. W przypadku gdy przegląd środków na podstawie ust. 3 jest w toku pod koniec okresu ich stosowania określonego w ust. 2, taki przegląd obejmuje także okoliczności wymienione w ust. 2.
8. Niezależnie od przepisów ust. 2 importer może wnioskować o zwrot pobranych cel w przypadku wykazania, że margines dumpingu, na podstawie którego cła te uiszczono, został wyeliminowany lub zredukowany poniżej poziomu obowiązującego cła.

Żądając zwrotu cel antydumpingowych, importer przekazuje wniosek Komisji. Wniosek jest składany za pośrednictwem państwa członkowskiego, na obszarze którego produkty zostały wprowadzone do wolnego obrotu, w okresie sześciu miesięcy od daty ustalenia przez właściwe organy kwoty cła ostatecznego, które należy uiścić lub daty podjęcia ostatecznej decyzji o pobraniu kwot zabezpieczonych cłem tymczasowym. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują wniosek Komisji.

Wniosek o zwrot uważa się za należycie poparty dowodami, jeżeli zawiera on dokładne informacje na temat żądanej kwoty zwrotu cła antydumpingowego i towarzyszy mu pełna dokumentacja celna dotycząca obliczenia i uiszczenia tej kwoty. Wniosek powinien także zawierać dowody wartości normalnych i cen eksportowych do Wspólnoty, stosowanych w reprezentatywnym okresie przez eksportera lub producenta objętego cłem. W przypadku gdy importer nie jest związany z danym eksporterem ani producentem i informacje te nie są natychmiast dostępne albo eksporter lub producent nie jest skłonny przekazać ich importerowi, wniosek musi zawierać oświadczenie eksportera lub producenta stwierdzające, iż margines dumpingu został wyeliminowany lub zmniejszony, jak określono w niniejszym artykule, oraz że odpowiednie dowody potwierdzające zostaną przekazane do Komisji. W przypadku gdy dowody takie nie zostaną przekazane przez eksportera lub producenta w uzasadnionym terminie, wniosek zostaje odrzucony.

Po konsultacji z Komitetem Doradczym Komisja zdecyduje, czy i w jakim zakresie wniosek ten należy przyjąć lub może także w dowolnym terminie podjąć decyzję o wszczęciu przeglądu okresowego, po czym informacje i ustalenia uzyskane w wyniku takiego przeglądu, prowadzonego zgodnie z odpowiednimi przepisami, są wykorzystane do ustalenia, czy i w jakim zakresie zwrot jest uzasadniony. Zwrot ceł zwykle następuje w ciągu 12 miesięcy, a w żadnym wypadku nie później niż 18 miesięcy po dacie złożenia przez importera produktu objętego cłem antydumpingowym należycie popartego dowodami wniosku o zwrot ceł. Kwotę zatwierdzonego zwrotu wypłaca państwo członkowskie zwykle w ciągu 90 dni od daty podjęcia wymienionej decyzji.

9. We wszystkich przeglądach lub czynnościach dotyczących zwrotu ceł, prowadzonych na podstawie niniejszego artykułu, Komisja stosuje metodologię wykorzystywaną w trakcie postępowania, które doprowadziło do nałożenia cła, pod warunkiem że okoliczności nie uległy zmianie, z należyтым uwzględnieniem przepisów art. 2, w szczególności jego ust. 11 i 12, oraz art. 17 niniejszego rozporządzenia.
10. W każdym postępowaniu prowadzonym na podstawie niniejszego artykułu Komisja bada wiarygodność cen eksportowych zgodnie z art. 2. Jednakże w przypadku podjęcia decyzji o konstruowaniu ceny eksportowej zgodnie z art. 2 ust. 9, cenę tę oblicza się bez odjęcia kwoty uiszczonych ceł antydumpingowych, jeżeli zostanie bezspornie udowodnione, że cła są należycie odzwierciedlone w cenach odsprzedaży i dalszych cenach sprzedaży we Wspólnocie.

Artykuł 12

Ponowne dochodzenie

1. W przypadku gdy przemysł wspólnotowy lub dowolna inna zainteresowana strona przedstawi, zazwyczaj w terminie dwóch lat od dnia wejścia w życie środków, wystarczające informacje wskazujące, że po pierwotnym okresie objętym postępowaniem oraz przed wprowadzeniem środków lub w ich następstwie, ceny eksportowe zmniejszyły się lub nie nastąpiły żadne ruchy, albo nastąpiły niewystarczające ruchy cen odsprzedaży lub dalszych cen sprzedaży towaru przywożonego we Wspólnocie, postępowanie może zostać otwarte ponownie, po konsultacjach, w celu ustalenia, czy środki wywierają wpływ na powyższe ceny.

Pod warunkami wskazanymi powyżej postępowanie może zostać ponownie otwarte także z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego.

2. W trakcie ponownego postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego artykułu eksporterom, importerom i producentom wspólnotowym zapewnia się możliwość wyjaśnienia sytuacji odnośnie do cen odsprzedaży i dalszych cen sprzedaży. W przypadku stwierdzenia, że środki powinny być doprowadzić do zmian tych cen, w celu usunięcia szkody poprzednio ustalonej zgodnie z art. 3, ceny eksportowe zostaną ponownie oszacowane zgodnie z art. 2, a marginesy dumpingu ponownie obliczone, tak aby uwzględnione zostały powtórnie oszacowane ceny eksportowe. W przypadku stwierdzenia, że brak zmian cen we Wspólnocie jest spowodowany spadkiem cen eksportowych, który poprzedzał lub nastąpił po zastosowaniu środków, marginesy dumpingu mogą zostać ponownie obliczone, tak aby uwzględnione zostały niższe ceny eksportowe.

W przypadku stwierdzenia, że warunki art. 12 ust. 1 są spełnione wskutek spadku cen eksportowych, który nastąpił po pierwotnym postępowaniu oraz przed albo po zastosowaniu środków, marginesy dumpingu mogą zostać ponownie obliczone tak, aby uwzględnione zostały niższe ceny eksportowe.

3. W przypadku gdy ponowne postępowanie na podstawie niniejszego artykułu wykaże wzrost dumpingu, Rada na wniosek Komisji może, po konsultacji, zmienić obowiązujące środki zgodnie z nowymi ustaleniami dotyczącymi cen eksportowych. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. Wysokość cła antydumpingowego nakładanego na podstawie niniejszego artykułu nie może przekroczyć dwukrotności kwoty cła nałożonego pierwotnie przez Radę.

4. Odpowiednie przepisy art. 5 i 6 stosuje się do ponownego postępowania prowadzonego na podstawie niniejszego artykułu z tym, że takie ponowne postępowanie prowadzi się niezwłocznie i zwykle kończy w ciągu sześciu miesięcy od daty wszczęcia ponownego postępowania. W każdym przypadku takie ponowne postępowanie kończą się w terminie dziewięciu miesięcy od dnia wszczęcia ponownego postępowania.

Komisja przedstawia Radzie propozycję działania nie później niż miesiąc przed upływem terminów wskazanych w akapicie pierwszym.

W przypadku gdy ponowne postępowanie nie zostanie zakończone w terminach wskazanych w akapicie pierwszym, środki nie ulegają zmianie. Zawiadomienie o utrzymaniu środków zgodnie z niniejszym ustępem jest publikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

5. Domniemane zmiany wartości normalnej uwzględnia się na podstawie niniejszego artykułu wyłącznie w przypadkach, gdy pełne informacje na temat zweryfikowanych wartości normalnych, należycie udokumentowane, zostaną przedstawione Komisji w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. W przypadku gdy postępowanie obejmuje ponowną ocenę wartości normalnych, przywóz może podlegać rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 do czasu zakończenia tego postępowania.

Artykuł 13
Obejście środków

1. Cła antydumpingowe nałożone na podstawie niniejszego rozporządzenia można rozszerzyć tak, aby objęły przywóz z państw trzecich, których dotyczy środek produktów podobnych, zarówno nieznacznie zmodyfikowanych jak też niemodyfikowanych, lub nieznacznie zmodyfikowanych produktów podobnych, lub też ich części, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Cła antydumpingowe nieprzekraczające pozostałych ceł antydumpingowych nałożonych stosownie do art. 9 ust. 5 można rozszerzyć tak, aby objęły przywożone towary od przedsiębiorców korzystających z ceł indywidualnych w krajach, których dotyczy środek, w przypadku gdy obowiązujące środki są obchodzone. Obejście ceł określa się jako zmianę struktury handlu między państwami trzecimi a Wspólnotą lub między poszczególnymi przedsiębiorcami w kraju, którego dotyczy środek, a Wspólnotą, wynikającą z praktyki, procesu lub prac niemających racjonalnych przyczyn ani ekonomicznego uzasadnienia, poza nałożonym cłem, przy czym istnieją dowody szkody lub osłabienia skutków naprawczych cła w odniesieniu do cen lub ilości podobnych produktów, jak również dowody na istnienie dumpingu w odniesieniu do normalnych wartości uprzednio ustalonych dla tych produktów, jeśli jest to konieczne stosownie do przepisów art. 2.

Praktyka, proces lub prace, o których mowa w akapicie pierwszym, polegają między innymi na nieznacznej modyfikacji przedmiotowego towaru tak, aby podlegał on zakwalifikowaniu pod takie regulacje celne, które zazwyczaj nie są objęte środkami, pod warunkiem że zmiana taka nie zmienia istotnej charakterystyki tego towaru; wysyłka towaru objętego środkiem za pośrednictwem państw trzecich; reorganizowanie przez eksporterów lub producentów ich struktury lub kanałów sprzedaży w kraju objętym środkiem, aby ostatecznie wyeksportować własne towary do Wspólnoty za pośrednictwem producentów korzystających z indywidualnej stawki celnej niższej od stawki mającej zastosowanie dla towarów tych wytwórców, oraz w okolicznościach wskazanych w ust. 2, montaż części poprzez ich składanie we Wspólnocie lub kraju trzecim.

2. Działalność montażową prowadzoną we Wspólnocie lub w państwie trzecim uznaje się za mającą na celu obejście obowiązujących środków, jeżeli:
 - a) rozpoczęła się lub znacznie się zwiększyła po lub tuż przed wszczęciem postępowania antydumpingowego, zaś części pochodzą z kraju objętego środkami; oraz
 - b) części te stanowią 60 % lub więcej łącznej wartości wszystkich części zmontowanego produktu, przy czym w żadnym wypadku za obejście środków nie zostanie uznana sytuacja, w której wartość dodana do części wykorzystanych w trakcie montażu lub wykończenia przekracza 25 % kosztów produkcji; oraz

- c) efekty ochronne cła są osłabione w odniesieniu do cen lub ilości zmontowanych produktów podobnych i istnieją dowody na istnienie dumpingu w stosunku do wartości normalnych uprzednio ustalonych dla produktów podobnych lub zbliżonych.

3. Postępowania na mocy niniejszego artykułu wszczyna się z inicjatywy Komisji, na wniosek państwa członkowskiego lub każdej zainteresowanej strony w przypadkach, gdy wniosek zawiera wystarczające dowody dotyczące czynników wymienionych w ust. 1. Wszczęcie następuje po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego w drodze rozporządzenia Komisji, które może także nakazać organom celnym odprawienie przywozu z zastrzeżeniem rejestracji zgodnie z art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Postępowania prowadzone są przez Komisję, której mogą towarzyszyć organy celne i są kończone w ciągu dziewięciu miesięcy. W przypadku gdy ostatecznie ustalone fakty uzasadnią rozszerzenie środków, rozszerzenia tego dokonuje Rada na wniosek Komisji, po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. Rozszerzenie skutkuje począwszy od daty nałożenia obowiązku rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 lub żądania gwarancji. Odpowiednie przepisy proceduralne niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do wszczynania i prowadzenia postępowań mają zastosowanie na podstawie niniejszego artykułu

4. Przywożone towary nie podlegają rejestracji na podstawie art. 14 ust. 5 ani środkom w przypadku, gdy handel nimi prowadzą przedsiębiorstwa korzystające ze zwolnień. Wnioski o przyznanie zwolnienia wraz ze stosownymi dowodami przedstawia się w terminach wskazanych we wszczynającym postępowanie rozporządzeniu Komisji. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są poza Wspólnotą, zwolnienie może zostać przyznane producentom przedmiotowego towaru, którzy wykażą, że nie są związani z żadnym z producentów objętych środkiem oraz że uznano, iż nie biorą udziału w praktyce obejścia środków, stosownie do definicji w ust. 1 i ust. 2 niniejszego artykułu. W przypadku gdy praktyka, proces lub prace skutkujące obejściem wykonywane są wewnątrz Wspólnoty, zwolnienie może zostać przyznane importerom, którzy wykażą, że nie są w żaden sposób związani z producentami objętymi środkiem.

Zwolnienia te przyznawane są w drodze decyzji Komisji po zasięgnięciu opinii Komitetu Doradczego albo decyzji Rady nakładającej środki i pozostają w mocy w okresie i na warunkach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.

Pod warunkiem spełnienia wymagań ustanowionych w art. 11 ust. 4, zwolnienia można przyznać także po zakończeniu postępowania prowadzącego do rozszerzenia środków.

Po upłynięciu co najmniej roku od rozszerzenia środków oraz w przypadku złożenia wniosku lub możliwości złożenia wniosku o zwolnienie przez znaczącą liczbę stron, Komisja może zadecydować o wszczęciu przeglądu rozszerzenia środka. Każdy taki przegląd jest prowadzony zgodnie z art. 11 ust. 5 mającym zastosowanie do przeglądu na podstawie art. 11 ust. 3.

5. Przepisy niniejszego artykułu nie wyłączają zwykłego stosowania obowiązujących przepisów dotyczących cel.

Artykuł 14

Przepisy ogólne

1. Tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe nakłada się w drodze rozporządzenia i pobiera je państwo członkowskie w formie i wysokości, a także zgodnie z innymi kryteriami ustanowionymi w rozporządzeniu nakładającym te cła. Cła te pobiera się niezależnie od cel, podatków i innych opłat zwykle nakładanych na przywóz. Żaden produkt nie może być objęty jednocześnie cłem antydumpingowym i wyrównawczym w celu eliminacji tych samych skutków powstałych z tytułu dumpingu lub subsydiowania wywozu.

2. Rozporządzenia nakładające tymczasowe lub ostateczne cła antydumpingowe oraz rozporządzenia i decyzje dotyczące przyjęcia zobowiązania lub zakończenia postępowania lub innych czynności publikuje się w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Takie rozporządzenia i decyzje zawierają w szczególności i przy należytej ochronie informacji poufnych nazwy eksporterów, jeżeli jest to możliwe, lub zaangażowanych państw, opis produktu oraz streszczenie stanu faktycznego i wniosków istotnych dla stwierdzenia dumpingu bądź szkody. W każdym przypadku znanym stronom zainteresowanym przesyła się egzemplarz rozporządzenia lub decyzji. Przepisy niniejszego ustępu stosuje się z uwzględnieniem niezbędnych zmian, do przeglądów.
3. Przepisy szczególne, zwłaszcza dotyczące powszechnej definicji pojęcia pochodzenia, zawarte w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny¹, mogą zostać przyjęte na potrzeby niniejszego rozporządzenia.

¹ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1.

4. W interesie Wspólnoty środki wprowadzone na mocy niniejszego rozporządzenia mogą zostać zawieszone decyzją Komisji, po konsultacji z Komitetem Doradczym, na okres dziewięciu miesięcy. Zawieszenie może zostać przedłużone na kolejny okres nie dłuższy niż jeden rok, jeżeli Rada podejmie taką decyzję na wniosek Komisji. Rada przyjmuje wniosek, chyba że w terminie miesiąca od jego złożenia zostanie on odrzucony zwykłą większością głosów przez Komisję. Środki mogą zostać zawieszone wyłącznie w przypadku gdy warunki rynkowe tymczasowo uległy zmianie w takim zakresie, że wskutek zawieszenia nie powinna ponownie nastąpić szkoda, oraz z zastrzeżeniem, że przemysł wspólnotowy miał możliwość wyrażenia na ten temat opinii, która została uwzględniona. Środki mogą zostać wprowadzone ponownie w dowolnym terminie i po przeprowadzeniu konsultacji, jeżeli przyczyna zawieszenia ustała.
5. Komisja, po konsultacji z Komitetem Doradczym, może polecić organom celnym podjęcie odpowiednich kroków w celu zarejestrowania przywożonych towarów, tak aby środki mogły zostać zastosowane w odniesieniu do przywozu od daty rejestracji. Przywożone towary mogą zostać poddane rejestracji na wniosek przemysłu wspólnotowego, który zawiera dostateczne dowody uzasadniające takie działanie. Rejestracja zostaje wprowadzona rozporządzeniem, które określa cel tego działania oraz, gdy jest to właściwe, szacunkową kwotę opłat, które mogłyby być zapłacone w przyszłości. Okres obowiązkowej rejestracji nie może być dłuższy niż dziewięć miesięcy.

6. Państwa członkowskie każdego miesiąca składają sprawozdania Komisji na temat handlu produktami objętymi postępowaniem i środkami, a także na temat kwoty ceł pobranych na mocy niniejszego rozporządzenia.
7. Bez uszczerbku dla ust. 6 Komisja może w konkretnych przypadkach wnioskować do państw członkowskich, o dostarczenie informacji koniecznych do skutecznego monitorowania stosowania środków. W tym zakresie stosuje się art. 6 ust. 3 i 4. Wszelkie dane dostarczone przez państwa członkowskie na podstawie tego artykułu objęte są przepisami art. 19 ust. 6.

Artykuł 15

Konsultacje

1. Wszelkie konsultacje przewidziane w niniejszym rozporządzeniu prowadzi się w ramach Komitetu Doradczego, w którego skład wchodzi przedstawiciele wszystkich państw członkowskich oraz przedstawiciel Komisji jako przewodniczący. Konsultacje przeprowadza się niezwłocznie na wniosek państwa członkowskiego lub z inicjatywy Komisji, w każdym przypadku w okresie umożliwiającym przestrzeganie terminów określonych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Komitet obraduje po zwołaniu przez przewodniczącego. Przewodniczący bezzwłocznie, jednak nie później niż na 10 dni przed posiedzeniem przekazuje państwom członkowskim wszelkie istotne informacje

3. Gdy jest to niezbędne, konsultacje mogą być prowadzone wyłącznie w formie pisemnej; w takich przypadkach Komisja zawiadamia o tym fakcie państwa członkowskie i wyznacza termin, w którym mogą one wyrażać swoje opinie lub wnioskować o konsultacje ustne, które organizuje przewodniczący, pod warunkiem że konsultacje te mogą być przeprowadzone w okresie umożliwiającym przestrzeganie terminów przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu.
4. Konsultacje obejmują w szczególności:
 - a) istnienie dumpingu i metody ustalania marginesu dumpingu;
 - b) istnienie i zakres szkody;
 - c) związek przyczynowy między przywozem towarów po cenach dumpingowych i szkodą;
 - d) środki, które w danych okolicznościach mogą zapobiec szkodzie lub naprawić szkodę spowodowaną dumpingiem, jak również sposoby wprowadzenia w życie tych środków.

Artykuł 16

Wizyty weryfikacyjne

1. Komisja, gdy uzna to za właściwe, przeprowadza wizyty w celu zbadania dokumentacji importerów, eksporterów, handlowców, agentów, producentów, stowarzyszeń i organizacji zawodowych oraz w celu weryfikacji dostarczonych informacji dotyczących dumpingu i szkody. W przypadku braku właściwej i terminowej odpowiedzi wizyta weryfikacyjna może się nie odbyć.

2. Komisja może prowadzić postępowanie w państwach trzecich, jeśli jest to konieczne i pod warunkiem, że uzyska zgodę zainteresowanej firmy, zawiadomi przedstawicieli rządu danego kraju i rząd ten nie wyrazi sprzeciwu. Niezwłocznie po uzyskaniu zgody zainteresowanej firmy, Komisja przekazuje władzom kraju wywozu nazwy i adresy firm, które będą wizytowane oraz uzgodnione terminy.
3. Zainteresowane firmy powiadamia się o charakterze informacji, które będą objęte weryfikacją podczas wizyty oraz o innych informacjach, które muszą zostać przedstawione podczas takiej wizyty, co nie wyklucza możliwości żądania podczas weryfikacji, w świetle uzyskanych informacji, dalszych szczegółów.
4. Podczas badania prowadzonego na podstawie ust. 1, 2 i 3 Komisji towarzyszą urzędnicy tych państw członkowskich, które wyrażą takie życzenie.

Artykuł 17

Kontrola wyrywkowa

1. W przypadku dużej liczby wnioskodawców, eksporterów, importerów, typów produktu lub transakcji postępowanie można ograniczyć do uzasadnionej liczby stron, produktów lub transakcji, wykorzystując statystycznie reprezentatywne próbki w oparciu o informacje dostępne w momencie ich doboru, albo do największej reprezentatywnej wielkości produkcji, sprzedaży lub wywozu, która może zostać właściwie zbadana w dostępnym czasie.

2. Ostatecznego wyboru stron, typów produktów lub transakcji dokonuje Komisja na podstawie niniejszych przepisów o kontroli wyrywkowej, chociaż preferowany jest wybór próbek po konsultacji i za zgodą zainteresowanych stron, pod warunkiem że strony te dokonają zgłoszenia i udostępnią informacje w ciągu trzech tygodni od wszczęcia postępowania, w celu umożliwienia wyboru reprezentatywnej próbki.
3. W przypadkach ograniczenia zakresu badania zgodnie z niniejszym artykułem oblicza się jednak indywidualne marginesy dumpingu dla eksportera lub producenta niewyznaczonego początkowo do próbki, a który przekaże niezbędne informacje w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, z wyjątkiem sytuacji gdy liczba eksporterów lub producentów jest tak duża, że indywidualne badanie byłoby nadmiernie uciążliwe i uniemożliwiłoby zakończenie postępowania w odpowiednim czasie.
4. Jeżeli po podjęciu decyzji o kontroli wyrywkowej niektóre lub wszystkie wybrane strony nie podejmują współpracy, co może w znacznym stopniu wpłynąć na wynik postępowania, można wybrać nową próbkę. Jednakże jeżeli współpraca nadal będzie w znacznym stopniu niepodejmowana lub w przypadku braku czasu na wybór nowej próbki, stosuje się odpowiednie przepisy art. 18.

Artykuł 18
Brak współpracy

1. Jeżeli zainteresowana strona odmawia dostępu lub w inny sposób nie zapewnia niezbędnych informacji w terminach przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, albo znacznie utrudnia postępowanie, ustalenia tymczasowe lub ostateczne, pozytywne bądź negatywne, mogą zostać dokonane w oparciu o fakty dostępne. W przypadku podania przez stronę zainteresowaną błędnych lub mylących informacji informacje te nie zostaną uwzględnione, a użyte zostaną fakty dostępne. Zainteresowane strony informuje się o konsekwencjach braku współpracy.
2. Nieudzielenie odpowiedzi w formie elektronicznej nie oznacza braku współpracy, pod warunkiem że zainteresowana strona wykaże, że przekazanie odpowiedzi w wymaganej formie skutkowałoby dodatkowym, nieuzasadnionym obciążeniem lub dodatkowym, nieuzasadnionym kosztem.
3. W przypadku gdy zainteresowana strona przekaze informacje, które nie są idealne pod każdym względem, nie zostaną one pomimo to pominięte, pod warunkiem że braki te nie spowodują nadmiernych trudności w dokonywaniu ustaleń o uzasadnionej dokładności oraz są one właściwie i terminowo przekazane oraz weryfikowalne, a zainteresowana strona działała, dokładając wszelkich starań.

4. Jeżeli dowody bądź informacje nie są zaakceptowane, stronę je dostarczającą bezzwłocznie powiadamia się o przyczynach takiej decyzji, zapewniając jej możliwość udzielenia dalszych wyjaśnień w wyznaczonym terminie. Jeżeli wyjaśnienia te zostają uznane za niezadowalające, przyczyny odrzucenia tych dowodów lub informacji zostaną ujawnione i podane w ramach opublikowanych ustaleń.
5. Jeżeli ustalenia, w tym dotyczące wartości normalnej, przyjęto w oparciu o przepisy ust. 1, łącznie z informacjami zawartymi we wniosku o wszczęcie postępowania, sprawdza się je, o ile to możliwe i z uwzględnieniem terminów postępowania, poprzez odniesienie do informacji pochodzących z innych dostępnych niezależnych źródeł, takich jak opublikowane cenniki, urzędowe statystyki dotyczące przywozu i deklaracje celne lub informacji uzyskanych od innych zainteresowanych stron podczas postępowania.

Takie informacje mogą zawierać istotne dane związane z rynkiem światowym lub z innymi reprezentatywnymi rynkami, gdy jest to właściwe.
6. Jeżeli zainteresowana strona nie współpracuje lub współpracuje jedynie częściowo, tak że odpowiednie informacje pozostają nieujawnione, wynik może być mniej korzystny dla tej strony niż ten, który miałby miejsce w przypadku pełnej współpracy.

Artykuł 19

Poufność

1. Wszelkie informacje będące z natury rzeczy poufnymi (np. których ujawnienie stworzyłoby znaczącą przewagę konkurencyjną podmiotu konkurencyjnego lub miałyby znacząco negatywne skutki dla osoby przekazującej informacje lub osoby, od której ta ostatnia otrzymała te informacje) lub przekazywane z klauzulą poufności przez strony postępowania są, po wskazaniu uzasadnionych powodów, traktowane przez władze jako poufne.
2. Zainteresowane strony przekazujące informacje poufne zobowiązane są dostarczyć także ich jawne streszczenie. Streszczenia te powinny być na tyle szczegółowe, aby umożliwić zrozumienie istoty informacji poufnych. W wyjątkowych okolicznościach zainteresowane strony mogą powiadomić, że streszczenie tych informacji nie jest możliwe. W takich wyjątkowych okolicznościach musi zostać dostarczone oświadczenie określające powody, dla których nie jest możliwe przedstawienie takiego streszczenia.
3. W przypadku stwierdzenia, że żądanie poufności nie jest uzasadnione, a osoba dostarczająca informacji albo nie jest skłonna ich ujawnić, albo upoważnić innych do ich ujawnienia w formie uogólnionej lub streszczonej, informacje te mogą zostać pominięte, chyba że inne odpowiednie źródła wskazują w zadowalający sposób na poprawność tych informacji. Wniosków o objęcie klauzulą poufności nie można odrzucać w sposób arbitralny.

4. Niniejszy artykuł nie wyklucza możliwości ujawniania informacji ogólnych przez organy Wspólnoty, w szczególności powodów decyzji podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, ani ujawniania dowodów, na których opierają się organy Wspólnoty, w zakresie niezbędnym do uzasadnienia tych powodów w postępowaniu sądowym. Przy ujawnianiu należy uwzględnić uzasadniony interes zainteresowanych stron, w tym zachowanie poufności względem ich tajemnic handlowych.
5. Rada, Komisja, państwa członkowskie i ich urzędnicy nie mogą ujawniać żadnych informacji uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, w stosunku do których osoba przekazująca wnioskowała o poufność, bez wyraźnego zezwolenia tej osoby. Wymiana informacji między Komisją a państwami członkowskimi lub informacje dotyczące konsultacji prowadzonych na podstawie art. 15 lub dokumenty wewnętrzne przygotowane przez organy Wspólnoty lub jej państwa członkowskie nie są ujawniane, z wyjątkiem przypadku gdy niniejsze rozporządzenie wyraźnie to przewiduje.
6. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, dla których o nie wnioskowano. Przepis ten nie wyklucza wykorzystania informacji uzyskanych w kontekście jednego postępowania dla potrzeb wszczęcia innego postępowania w ramach tego samego postępowania w odniesieniu do przedmiotowego towaru.

Artykuł 20
Ustalenia postępowania

1. Wnioskodawcy, importerzy, eksporterzy, ich reprezentatywne stowarzyszenia oraz przedstawiciele kraju wywozu mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania szczegółów najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których wprowadzono środki tymczasowe. Wnioski o przekazanie tych ustaleń składa się w formie pisemnej, niezwłocznie po wprowadzeniu środków tymczasowych, po czym niezwłocznie przekazuje się je także w formie pisemnej.
2. Strony wymienione w ust. 1 mogą wystąpić z wnioskiem o przekazanie dokonanych w toku postępowania najważniejszych ustaleń i faktów, na podstawie których ma być zalecone wprowadzenie środków ostatecznych lub zakończenie postępowania bądź pozostałych czynności bez zastosowania środków, zwracając szczególną uwagę na ujawnienie faktów i ustaleń odmiennych od wykorzystanych przy środkach tymczasowych.
3. Wnioski o przekazanie ustaleń ostatecznych, o których mowa w ust. 2, sporządza się w formie pisemnej i doręcza Komisji, w przypadku zastosowania cła tymczasowego, nie później niż w ciągu miesiąca po opublikowaniu informacji o nałożeniu tego cła. Jeżeli cło tymczasowe nie zostało nałożone, stronom umożliwia się wystąpienie z wnioskiem o przekazanie ustaleń ostatecznych w terminie określonym przez Komisję.

4. Ustalenia ostateczne mają formę pisemną. Sporządza się je z zastrzeżeniem informacji poufnych, tak szybko jak to możliwe, zwykle nie później niż jeden miesiąc przed ostateczną decyzją lub przedstawieniem przez Komisję propozycji działań ostatecznych na podstawie art. 9. W przypadku gdy Komisja nie jest w stanie dokonać ustaleń w tym terminie, robi to bezzwłocznie po jego upływie. Ustalenia ostateczne nie przesądzają o żadnej dalszej decyzji, która może zostać podjęta przez Komisję bądź Radę, ale w przypadku gdy decyzja taka będzie oparta na innych faktach i ustaleniach, są one niezwłocznie ujawniane.
5. Oświadczenia złożone po przekazaniu ustaleń ostatecznych uwzględnia się wyłącznie w przypadku, gdy zostaną one przekazane w terminie określonym przez Komisję dla każdego przypadku, co najmniej dziesięciodniowym, przy należyтым uwzględnieniu pilności sprawy.

Artykuł 21
Interes Wspólnoty

1. Ustalenie, czy interes Wspólnoty wymaga interwencji, opiera się na ocenie różnych interesów rozpatrywanych łącznie, w tym interesu przemysłu krajowego, użytkowników i konsumentów; ustalenia na podstawie niniejszego artykułu dokonuje się wyłącznie w przypadku, gdy wszystkim stronom umożliwiono wyrażenie poglądów na podstawie ust. 2. Dokonując takiej oceny, szczególną uwagę zwraca się na potrzebę eliminacji skutków szkodliwego dumpingu zakłócającego handel oraz na przywrócenie efektywnej konkurencji. Środków ustalonych na skutek stwierdzonego dumpingu i szkody można nie stosować w przypadku, gdy organy Wspólnoty mogą jednoznacznie uznać w oparciu o przedstawione informacje, że zastosowanie takich środków nie leży w interesie Wspólnoty.
2. W celu zapewnienia solidnej podstawy, w oparciu o którą organy będą mogły uwzględnić wszystkie uwagi i informacje przy podejmowaniu decyzji, czy nakładanie środków leży w interesie Wspólnoty, wnioskodawcy, importerzy i ich reprezentatywne stowarzyszenia, reprezentatywne organizacje użytkowników i konsumentów mogą w terminach określonych w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania antydumpingowego zgłosić się do postępowania i dostarczać Komisji informacje. Informacje te lub ich streszczenia udostępnia się innym stronom określonym w niniejszym artykule i one są uprawnione do udzielenia na nie odpowiedzi.

3. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą wystąpić z wnioskiem o przeprowadzenie posiedzenia wyjaśniającego. Wnioski takie rozpatruje się pozytywnie, jeżeli zostały one złożone w terminach określonych w ust. 2 i jeśli określają powody, w odniesieniu do interesu Wspólnoty, dla których strony te powinny zostać wysłuchane.
4. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą przedstawić uwagi odnośnie do nałożonych cel tymczasowych. Takie uwagi należy dostarczyć w ciągu miesiąca od wprowadzenia tych środków, jeżeli mają zostać uwzględnione. Uwagi i ich odpowiednie streszczenia udostępnia się innym stronom, które mają prawo się do nich odnieść.
5. Komisja bada odpowiednio przekazane informacje oraz określa, do jakiego stopnia są one reprezentatywne, a wyniki tej analizy wraz z ich oceną przekazuje Komitetowi Doradczemu. Komisja uwzględnia poglądy wyrażone w Komitecie w propozycjach zgłaszanych na podstawie art. 9.
6. Strony działające zgodnie z ust. 2 mogą wystąpić z wnioskiem o udostępnienie faktów i ustaleń, w oparciu o które mają zostać podjęte ostateczne decyzje. Informacje te udostępnia się w możliwym zakresie, bez uszczerbku dla dalszych decyzji podejmowanych przez Komisję lub Radę.

7. Informacje są brane pod uwagę wyłącznie w przypadku gdy towarzyszą im dowody potwierdzające ich prawdziwość.

Artykuł 22

Przepisy końcowe

Niniejsze rozporządzenie nie wyklucza stosowania:

- a) szczególnych zasad przewidzianych w umowach między Wspólnotą a krajami trzecimi;
- b) rozporządzeń Wspólnoty w sektorze rolnym oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 3448/93 z dnia 6 grudnia 1993 r. ustanawiającego zasady handlu mające zastosowanie do niektórych towarów pochodzących z przetwórstwa produktów rolnych¹, rozporządzenia Rady (WE) nr 1667/2006 z dnia 7 listopada 2006 r. w sprawie glukozy i laktozy² i rozporządzenia Rady (EWG) nr 2783/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnego systemu handlu albuminami jaj i mleka³. Niniejsze rozporządzenie uzupełnia te rozporządzenia i jest stosowane w drodze odstępstwa od wszelkich przepisów w nich zawartych, które wykluczają stosowanie ceł antydumpingowych;

¹ Dz.U. L 318 z 20.12.1993, s. 18.

² Dz.U. L 312 z 11.11.2006, s. 1.

³ Dz.U. L 282 z 1.11.1975, s. 104.

- c) specjalnych środków, pod warunkiem że nie jest to sprzeczne ze zobowiązaniami wynikającymi z GATT.

Artykuł 23

Utrata mocy

Rozporządzenie (WE) nr 384/96 traci moc.

Jednakże uchylenie rozporządzenia (WE) nr 384/96 nie wpływa na ważność postępowań wszczętych na mocy tego rozporządzenia.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia należy odczytywać jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji znajdującą się w załączniku II.

Artykuł 24
Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Uchylone rozporządzenie i wykaz jego kolejnych zmian

Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96

(Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2331/96

(Dz.U. L 317 z 6.12.1996, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 905/98

(Dz.U. L 128 z 30.4.1998, s. 18)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2238/2000

(Dz.U. L 257 z 11.10.2000, s. 2)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1972/2002

(Dz.U. L 305 z 7.11.2002, s. 1)

Rozporządzenie Rady (WE) nr 461/2004

(Dz.U. L 77 z 13.3.2004, s. 12)

Art. 1

Art. 3, tylko w odniesieniu do
rozporządzenia (WE) nr 384/96

Rozporządzenie Rady (WE) nr 2117/2005

(Dz.U. L 340 z 23.12.2005, s. 17)

ZAŁĄCZNIK II

Tabela korelacji

Rozporządzenie (EC) No 384/96	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1
art. 2 ust. 1	art. 2 ust. 1
art. 2 ust. 2	art. 2 ust. 2
art. 2 ust. 3 zdanie pierwsze	art. 2 ust. 3 akapit pierwszy
art. 2 ust. 3 zdanie drugie	art. 2 ust. 3 akapit drugi
art. 2 ust. 4	art. 2 ust. 4
art. 2 ust. 5 zdanie pierwsze	art. 2 ust. 5 akapit pierwszy
art. 2 ust. 5 zdanie drugie	art. 2 ust. 5 akapit drugi
art. 2 ust. 5 akapity drugi i trzeci	art. 2 ust. 5 akapity trzeci i czwarty
art. 2 ust. 6-9	art. 2 ust. 6-9

art. 2 ust. 10 lit. a) - h)	art. 2 ust. 10 lit. a) - h)
art. 2 ust. 10 lit. i) zdanie pierwsze	art. 2 ust. 10 lit. i) akapit pierwszy
art. 2 ust. 10 lit. i) zdanie drugie	art. 2 ust. 10 lit. i) akapit drugi
art. 2 ust. 10 lit. j) oraz k)	art. 2 ust. 10 lit. j) oraz k)
art. 2 ust. 11 i 12	art. 2 ust. 11 i 12
art. 3 ust. 1	art. 3 ust. 1
art. 3 ust. 2	art. 3 ust. 2 słowa wstępne i lit. a) i b)
art. 3 ust. 3	art. 3 ust. 3
art. 3 ust. 4	art. 3 ust. 4 słowa wstępne i lit. a) i b)
art. 3 ust. 5 - 9	art. 3 ust. 5 - 9
art. 4 ust. 1 słowa wstępne	art. 4 ust. 1 słowa wstępne
art. 4 ust. 1 lit. a)	art. 4 ust. 1 lit. a)

art. 4 ust. 1 lit. b)	art. 4 ust. 1 lit. b) słowa wstępne i ppkt (i) oraz (ii)
art. 4 ust. 2	art. 4 ust. 2 akapit pierwszy słowa wstępne i lit. a), b) i c) art. 4 ust. 2 akapit drugi
art. 4 ust. 3 i 4	art. 4 ust. 3 i 4
art. 5 - 22	art. 5 - 22
art. 23	—
—	art. 23
art. 24 akapit pierwszy	art. 24
art. 24 akapit drugi	—
—	załącznik I
—	załącznik II